

Επιτήρηση, Αποθήκευση & «Έξυπνο» Μέλλον: Η Περίπτωση της Amazon

John Malamatinas*

Πόσο διαφορετικό θα είναι το μέλλον μας σε 30 χρόνια από τώρα; Η συζήτηση για την εποχή του ψηφιακού καπιταλισμού είναι πλέον εδώ και όλοι παίρνουμε μέρος σ' αυτήν. Για μερικούς, τους «επιτυχημένους», αυτό είναι το επόμενο κύμα ανανέωσης και κερδών ενώ για πολλούς άλλους αποτελεί μία ακόμη πικρή φάση της πολιτικής οικονομίας του καπιταλισμού. Αυτό σημαίνει για τον περισσότερο κόσμο έναν εφιάλτη λειτουργίας, αναπαραγωγής και κατανάλωσης, μία διαδικασία που συχνά οδηγεί στον κοινωνικό αποκλεισμό.

Κατά τη διάρκεια των μεταπολεμικών χρόνων, υπήρχε το όνειρο του να δουλεύουμε λιγότερο μέσω της **καινοτομίας** και του **αυτοματισμού**. Παρ'όλο που η γενιά του "Back to the future" μεγάλωσε στη δεκαετία του '80 με τέτοιες αφηγήσεις, ενώ προετοίμαζαν ταυτόχρονα τον δρόμο για τη γενιά των "Millennials" η οποία θα έμπαινε στην Εποχή της Πληροφορίας, ιπτάμενα αυτοκίνητα δεν κατάφεραν να υπάρξουν ακόμα. Οι λεγόμενοι «Trekkies» που ήταν κατά βάσιν άνδρες και οι οποίοι το '80 και το '90 ήταν αρχικά ηγέτες στο λογισμικό (Bill Gates), μετά καινοτόμοι (Steve Jobs) και τώρα πολυτάλαντοι (Jeff Bezos), έχουν μεταλλαχθεί και πλέον καθορίζουν τον ρυθμό της αλλαγής εδώ και 20 χρόνια.

Μέσα σ' όλα αυτά όμως, οι σκοποί όλων των ονείρων αυτών δεν έχουν ουσιαστικά αλλάξει τίποτε: κάθε μία από τις τρελές λεπτομέρειες της σειράς του Star Trek, είτε η αυτόματη τηλεμεταφορά, είτε η τεχνητή νοημοσύνη ή η αιώνια ζωή, παραμένουν ακόμη στο μακρινά σχέδια των ηγετών της Silicon Valley και των άλλων τεχνολογικών κέντρων σε όλο τον κόσμο. Η

επανάσταση του διαδικτύου, η ψηφιοποίηση και η καταμέτρηση του υπαρκτού κόσμου, δημιουργούν τη βάση ενός φουτουριστικού κόσμου, κάτι το οποίο δεν φαίνεται πλέον και τόσο ουτοπικό, όπως έχει δείξει και η τηλεοπτική σειρά Black Mirror. Η κωμική σειρά Silicon Valley δείχνει επίσης πολύ γραφικά τη φιλοδοξία όλων αυτών των ηγετών στον τομέα της τεχνολογίας, να προσφέρουν ευτυχία σε όλη την ανθρωπότητα. Παρ' όλα αυτά, δεν έχουν καταφέρει κάτι τέτοιο ως τώρα...

Ψηφιοποίηση: Εκεί όπου η Αριστερά και η Αντιεξουσία παραμένουν απύσες

Εδώ και πολύ καιρό, η Αριστερά δεν δείχνει να κάνει καμία προσπάθεια να μάθει από την τραυματική και αποτυχημένη εμπειρία του τεχνο-φουτουριστικού οράματος της Σοβιετικής Ένωσης. Μπροστά στο θεωρούμενο, και παραδεκτό από καιρό, τέλος αυτής της ιστορίας, δεν έχουμε καταφέρει να βρούμε πάνω απ' όλα έναν εναλλακτικό ρόλο της τεχνολογίας στον κόσμο μας. Κάθε τέτοια συζήτηση ξεκινά κάπως έτσι: μας έχουν όλους κυριέψει οι ψηφιακές διαδικασίες και σήμερα έχουμε ήδη γίνει μέρος τους.

Ταυτόχρονα όμως, καμία πολιτική ομάδα δεν μπορεί να επιβιώσει χωρίς τη χρήση των μέσων κοινωνικής δικτύωσης στις δημόσιες σχέσεις της. Πολλοί από εμάς μετράμε την επιτυχία μας σύμφωνα με τον αριθμό των "likes" που έχουμε λάβει. Ακόμη και μεταξύ αριστερών ακτιβιστών, αυξάνεται ο αριθμός εκείνων που προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στον τομέα των μέσων κοινωνικής δικτύωσης, για παράδειγμα ως επιμελητές των λογαριασμών στο facebook μελών του κοινοβουλίου. Για τις συνδικαλιστικές οργανώσεις, παρ' όλα αυτά, η αυτοματοποίηση συνεχίζει να ακούγεται μία τρομακτική λέξη: έχουν βέβαια τώρα τελευταία ξεκινήσει κάποιες προσπάθειες εκπαίδευσης στην ψηφιοποίηση, αλλά δεν είναι ξεκάθαρο το ως πού μπορεί αυτό να φτάσει.

Η ριζοσπαστική Αριστερά έχει αναφερθεί αρκετές φορές στην εξέλιξη των Google, Facebook, Amazon, κλπ. Φαίνεται όμως σαν να κοιμούνται επί της ουσίας. Τα προγράμματα του Γερμανικού

κόμματος *Die Linke* και διαφόρων τεχνοκρατικών ομάδων και ΜΚΟ έχουν επικεντρωθεί μόνο στα θέματα των ψηφιακών δικαιωμάτων, χωρίς να υπάρχει ίχνος κάποιας καινοτομίας από την Αριστερά. Οι μαζικές αλλαγές στην παραγωγή και αναπαραγωγή στην κοινωνία έχουν αναγνωριστεί, αλλά οι αντίπαλοι είναι ήδη πολύ μεγάλοι και παντοδύναμοι και το σύστημα είναι πολύπλοκο και υπερφορτωμένο. Επίσης, οι ευκαιρίες για την οργάνωση των εργατών μερικής απασχόλησης, εργατών γνώσης, εργατών στον τομέα των μεταφορών και σε start-up επιχειρήσεις μένουν ακόμη ανεκμετάλλευτες (εκτός από πολύ λίγες εξαιρέσεις).

Στους αριστερούς ακαδημαϊκούς κύκλους καθώς και στο αριστερό κοινό, κυκλοφορούν μόνο παλιά και νέα φαντάσματα. Από τη μια πλευρά, έχουμε τους επικριτές της ανάπτυξης, οι οποίοι συμμετέχουν σε συζητήσεις του οικολογικού αποτυπώματος. Αυτό συνεπάγεται απλά το να τροποποιήσουμε τα παλιά πρότυπα κατανάλωσης, χωρίς να λάβουμε υπόψιν τα θέματα διανομής. Μέχρι τώρα, μονάχα σε σύνδεση με οικολογικούς-κοινωνικούς αγώνες οι συζητήσεις απο-ανάπτυξης έχουν παρουσιάσει ένα σοβαρό επίπεδο. Από την άλλη πλευρά, υπάρχουν εκείνοι που πιστεύουν σε έναν επιταχυνόμενο μετακαπιταλιστικό κόσμο και που βλέπουν την ευκαιρία για ένα νέο αριστερό μήνυμα – *Επιτάχυνση για όλους, εδώ και τώρα!* Κάποιες ενδιαφέρουσες συζητήσεις έχουν ήδη λάβει χώρα, σε φεμινιστικούς όμως κυρίως κύκλους και κοινωνικούς αγώνες. Το *Cyborg Manifesto* της Donna Haraway, που βρισκόταν στην πρωτοπορία των συζητήσεων 30 χρόνια πριν, για τη σχέση του ανθρώπου με τη μηχανή, μνημονεύεται ακόμη και σήμερα.

Σ' αυτούς τους σκοτεινούς καιρούς, όπου ένα χειραφετικό κίνημα που θα έφτανε μέχρι τα άστρα και θα έκανε τα όνειρα πραγματικότητα, φαντάζει για την ώρα πολύ μακριά, όπου θριαμβεύει η εξτρεμιστική Δεξιά κάθε απόχρωσης και τύπου, οι Νεοφιλελεύθεροι συνασπίζονται με τους Φιλελεύθερους για ένα υποτιθέμενο πράσινο, ειρηνικό και επιταχυνόμενο καπιταλισμό. Παρ'όλα αυτά, ο αγώνας για το μέλλον που διεξάγεται εδώ και τώρα θα μπορούσε να προσφέρει κάτι παραπάνω από μια σανίδα σωτηρίας. Στη διαδικασία αναδιοργάνωσης του κεφαλαίου

δημιουργούνται ρωγμές και κενά, τόποι κοινών και κοινωνικών διασπάσεων που ήταν αδύνατο να φανταστεί κανείς ως τώρα. Οι δεσποτικοί, όμως, όροι εργασίας του σημερινού καπιταλισμού και οι διαμαρτυρίες των εργατών εναντίον τους, έχουν εξαφανιστεί από τη φαντασία και το λεξιλόγιο πολλών αριστερών.

Ο αγώνας εντός του γίγαντα της εφοδιαστικής αλυσίδας και του διαδικτύου Amazon, ο οποίος καταφέρνει να κρύψει τους πραγματικούς του σκοπούς πίσω από ένα προσωπείο λιανικού εμπορίου, μπορεί να αποτελέσει την ευκαιρία για τα κινήματα να ξεφύγουν από την πλήξη και την απραξία.

Και θα μπορούσαμε μ' αυτό να κάνουμε κάτι καλό το οποίο θα υπερέβαινε το απλό όφελος των εργαζόμενων. Οι αρχές βέβαια του καπιταλισμού δεν αλλάζουν: η εκμετάλλευση υπήρχε, υπάρχει και θα συνεχίσει να υπάρχει όσο υφίσταται καπιταλισμός. Όσο εξακολουθεί το κεφάλαιο να αναπτύσσεται (ή όχι), να αναδιοργανώνεται ή να δημιουργεί φούσκες, οι κρίσεις και οι νέες κοινωνικές αναταραχές θα είναι μέσα στο πρόγραμμα.

Όπου υπάρχει όμως εκμετάλλευση, υπάρχουν και αγώνες: στα εκτεταμένα συγγράμματα των Μαρξ, Σμιθ, Ρικάρντο και λοιπών έχουν περιγραφεί τα διάφορα στάδια ανάπτυξης του καπιταλισμού, έχουν κατηγοριοποιηθεί ή τους έχει δοθεί νέα σημασία. Όμως ο καπιταλισμός, η αναδιοργάνωσή του και η δυνατότητά του για δράση, θα έπρεπε να μετρηθεί κυρίως από την ιστορία των αγώνων εναντίον του. Η Amazon εγκαθιδρύει το νέο σχέδιο για την αναδιοργάνωση του κόσμου της εργασίας και αυτό θα επεκταθεί σε όλη τη βιομηχανία. Γι' αυτό, είναι σημαντικό να αναλύσουμε τη λογική της και τη λογική της αντίστασης εναντίον της.

Το «παντοπωλείο» Amazon – Ο γίγαντας της εφοδιαστικής αλυσίδας και της τεχνολογίας

«Δεν είναι μόνο ο μεγαλύτερος ποταμός στον κόσμο, είναι και μεγαλύτερος κατά πολύ από τον επόμενο ποταμό. Ξεπερνάει όλους τους υπόλοιπους ποταμούς.»

Τζεφ Μπέζος για το όνομα της Amazon

Εδώ πρόκειται για την φανταστική ιστορία μιας νεοφυούς (start-up) επιχείρησης που δημιουργήθηκε από έναν μύθο. Ο Brad Stone, οικονομικός δημοσιογράφος των New York Times, έχει γράψει για αυτόν τον μύθο ένα βιβλίο το οποίο οι Βρετανικοί Times αποκάλεσαν αριστούργημα ερευνητικής δημοσιογραφίας.

Η έρευνα για το όνομα της εταιρείας υπήρξε εκτεταμένη. Οι διαφορετικές προτάσεις έδειχναν κιάλας την αρχική ιδέα της Amazon: Cadabra, makeitso.com, awake.com, browse.com, bookmall.com, aard.com, relentless.com (πάντα .com όπως βλέπετε). Είχε προβλεφθεί εξαρχής ότι το όνομα δεν πρέπει να περιορίζεται μόνο στα βιβλία, όπως για παράδειγμα έκανε ο πρώτος τους ανταγωνιστής, το books.com.

Ο ιδρυτής της Amazon, Τζεφ Μπέζος, προέρχεται από το κεφάλαιο (hedge fund) DE Shaw της Wall Street, κατευθείαν από τους κύκλους των λεγόμενων nerds, των οποίων αποκλειστικός σκοπός είναι να βγάζουν πολύ χρήμα. Ήταν τότε που ξεκίνησε και η εποχή του διαδικτύου: το επόμενο μεγάλο πράγμα! Ο Τζεφ Μπέζος άφησε την καλοπληρωμένη δουλειά του για να ξεκινήσει τη ριψοκίνδυνη διαδρομή του πάνω στα κύματα του τεράστιου κόσμου του διαδικτύου.

Η ιστοσελίδα amazon.com εγγράφηκε την 1^η Νοεμβρίου του 1994. Στις 9 Αυγούστου του ίδιου χρόνου, η Netscape Communications ξεκινάει τον πρώτο browser Mosaic Web, ανοίγοντας τον δρόμο του διαδικτύου στο ευρύ κοινό. Το ίντερνετ ετοιμάζεται να απογειωθεί. Ο Μπέζος και η μικρή του ομάδα, μεταξύ τους η γυναίκα του Mackenzie και ο τεχνικός Shel Karhan, εργάστηκαν για 2 χρόνια, προετοιμάζοντας το επιτυχές λανσάρισμά τους. Επιπλέον, κατάφεραν να επιβιώσουν με τη βοήθεια οικονομικών επενδύσεων μελών της οικογένειας και διάφορων γνωστών του Μπέζος, που γνώριζε από τον καιρό που ήταν στα hedge funds.

Την πρώτη εβδομάδα μετά το ξεκίνημα της Amazon, τον Απρίλιο του 1995, ήρθαν παραγγελίες 12.000 δολαρίων, αλλά παραδόθηκαν

βιβλία αξίας μόνο 846 δολαρίων. Τη δεύτερη εβδομάδα έλαβαν παραγγελίες 14.000 δολαρίων και έκαναν παραδόσεις αξίας 7.000 δολαρίων. Ο μακρύς δρόμος μέχρι το σημερινό άριστο σύστημα παράδοσης -η εταιρεία διαφημίζει ότι μπορούν να παραδώσουν μέσα σε μια μόλις ώρα- ξεκίνησε στην πραγματικότητα με ιδιαίτέρως μικρά βήματα. Αφού λύθηκαν τα εφοδιαστικά προβλήματα με το χάος της αποθήκευσης και της παράδοσης, άρχισε η επέκταση, η οποία οδήγησε στο κεντρικό σύνθημα του μελλοντικού οράματος της Amazon. Οι παραγγελίες ανέβαιναν καθημερινά, όπως και οι επενδύσεις. **Επέκταση για τον Μπέζος και την ομάδα του σήμαινε άμεση επανεπένδυση όλων των διαθέσιμων οικονομικών πόρων.**

Το μεσοπρόθεσμο όραμα της Amazon, η υπόσχεση κερδών μετά την πρώτη σειρά επεκτάσεων, προσέλκυσε επενδυτές, παρ'όλα τα αρχικά προβλήματα. Η πρωτόγνωρη εξέλιξη του διαδικτύου, από το 2000 και μετά, συνεισέφερε σημαντικά σε όλα αυτά. Η βασική αρχή ήταν απλή: Ας πούμε πως έχουμε ένα μαγαζί το οποίο πουλάει καταρχήν βιβλία και μετά διαδοχικά πολλά άλλα αγαθά, κάτι που προφανώς βρίσκεται πέρα από τις δυνατότητες των κανονικών πολυκαταστημάτων. Πώς γίνεται αυτό;

Η βασική αρχή της πλατφόρμας στην πραγματικότητα παρακάμπτει τους φυσιολογικούς περιορισμούς των δύο άκρων της αγοράς, δηλαδή τον παραγωγό και τον καταναλωτή. Η ελπίδα ήταν ότι το διαδίκτυο θα κάνει όλα τα άλλα και η αξία των μετοχών στην αγορά επιβεβαιώνει αυτή την απίστευτη εξέλιξη. Η εμπιστοσύνη προς την Amazon μεγαλώνει ολοένα χωρίς όρια και έχει λάβει προφητικές διαστάσεις. «Όλα είναι πιθανά», λέει ο Μπέζος και όλοι μπαίνουν στον χορό. Επιχειρήσεις που βασίζονται σε παρόμοιες καπιταλιστικές πλατφόρμες εμφανίζονται σαν μανιτάρια.

Το 1997, ο Rick Dalzell μετακόμισε από τη μεγαλύτερη εταιρεία λιανικών πωλήσεων, την Walmart, στην Amazon. Πριν φύγει, ο Don Soderquist, διευθύνων σύμβουλος της Walmart, του ανέφερε ότι η Amazon είναι μία καινοτόμος ιδέα, με περιορισμένες όμως δυνατότητες, αφού δεν έχει δικά της αποθέματα και ότι αυτό το

μοντέλο θα κατέρρεε μόλις έφτανε έναν τζίρο 100 εκατομμυρίων δολαρίων. Η επόμενη φράση αυτού του μάνατζερ δείχνει πόσο δραματικά ήταν αυτά τα γεγονότα: «Εάν αποφασίσεις να φύγεις, δεν θα είσαι πλέον μέλος της οικογένειας της Walmart.» Οι πρώτοι ανταγωνιστές, όπως η περίφημη εταιρεία πωλήσεων βιβλίων Barnes and Noble και η Walmart, αναγκάστηκαν να αντιδράσουν πολύ γρήγορα με δικές τους προσφορές στο διαδίκτυο. Μια απέλπιδα διαδικασία που συνεχίζεται έως σήμερα, αφού συνέβη ακριβώς το αντίθετο –ο εκμοντερνισμός αυτών των εταιρειών υπήρξε μοιραίος για χιλιάδες «πραγματικά» καταστήματα.

Σήμερα το όραμα των διαδικτυακών «παντοπωλείων» είναι μια πραγματικότητα. Στο μεταξύ, αλγόριθμοι καθορίζουν τα βήματα των εργατών στις αποθήκες και ο νέος τρόπος αγορών έχει τέλεια προσαρμοστεί στις ευέλικτες συνθήκες εργασίας της κοινωνίας. Η **Amazon απασχολεί 118.000 άτομα παγκοσμίως (πάνω από 16.000 στην Γερμανία)**. Λειτουργεί υπεράνω όλων των συνόρων και έχει γίνει ο φόβος του κάθε λιανοπωλητή -και όχι μόνο. Ακόμη και ο γίγαντας στην πώληση επίπλων IKEA σκέφτεται να πωλεί τα προϊόντα του μέσω της Amazon. Η σουηδική κεφτέδο-ιεροτελεστία έχει γονατίσει μπροστά στην Amazon. Οι αποθήκες διαμορφώνουν ένα δίκτυο που κάνει τον χρόνο παράδοσης ολόένα και πιο σύντομο. Όπως και με όλες τις start-up επιχειρήσεις, ο πελάτης είναι ο βασιλιάς. Τα προϊόντα πρέπει να παραδοθούν σε όλο τον πλανήτη, στον καθένα ξεχωριστά, όλο και πιο γρήγορα και σωστά.

Σε μία τέτοια διαδικασία, δεν υπάρχει όριο στη χρήση της νέας τεχνολογίας. Η Amazon πειραματίζεται στην Καλιφόρνια και αλλού με πλήρως αυτοματοποιημένα ρομπότ και τεχνητή νοημοσύνη. Το πρώτο πλήρως αυτοματοποιημένο κέντρο εκτέλεσης παραγγελιών βρίσκεται κιόλας σε λειτουργία. Τα drones (ιπτάμενα ρομπότ) σύντομα θα καταργήσουν τους παλιούς καλούς ταχυδρόμους ενώ θα μπορούσαν ακόμη και να ανοίγουν μόνα τους την εξώπορτα ενός σπιτιού για να αφήσουν το πακέτο. Οι γνωστοί «Jeffisms», όπως ονομάζει ο Stone τα λεγόμενα του Μπέζος, εκφράζουν αυτά τα όνειρα:

«Υπάρχουν τόσα πολλά ακόμη που χρειάζεται να εφευρεθούν.

Υπάρχουν τόσα πολλά καινούργια πράγματα που θα γίνουν. Ο κόσμος δεν έχει ιδέα ακόμη για το πόσο αποτελεσματικό θα γίνει το διαδίκτυο. Βρισκόμαστε ακόμη στην 1^η μέρα αυτού του ταξιδιού».

Όλα τα νέα και σχεδιαζόμενα πρότζεκτ δείχνουν καθαρά ότι η νέα τάση δεν πρόκειται να περιοριστεί μόνο στο κατάστημα-θαύμα της Amazon. Από τον χειμώνα του 2016, η **Alexa**, το «έξυπνο σύστημα επικοινωνίας», έχει μπει στην αγορά. Η Alexa έχει εκθειαστεί σαν η νέα οικιακή βοηθός, που ψάχνει για εμάς στο διαδίκτυο ή κάνει άλλα πράγματα για εμάς σ' ένα έξυπνο σπίτι -μπορεί να αντικαταστήσει σχεδόν αναπαραγωγικές εργασίες όλο και περισσότερο και πολύ πιθανόν θα το κάνει. Η διαφορά με τις κλασικές μηχανές αναζήτησης είναι ότι η Alexa δίνει μόνο μια απάντηση. Πιθανόν η απάντηση να προέρχεται από τη μηχανή αναζήτησης Bing ή ίσως από κάποια που προσφέρει τις περισσότερες: σε κάθε περίπτωση οι απαντήσεις της Alexa θεωρούνται δεδομένες, χωρίς δυνατότητα επιλογής. Προς το παρόν, αποτελείται από έναν κύλινδρο με υψηλά ευαίσθητα μικροτρόνια που λέγεται "echo" και που βρίσκεται μέσα στο διαμέρισμα, περιμένοντας να πάρει οδηγίες με το κωδικό όνομα Alexa.

Σε συνδυασμό με άλλα στοιχεία, εγκατεστημένα μέσα και έξω από το σπίτι, η Amazon συμμετέχει στο μελλοντικό 'στοίχημα' για ένα έξυπνο σπίτι σε μία έξυπνη πόλη. Αυτή η ιδέα βασίζεται στη μαζική δικτύωση και καταμέτρηση μέσα στις μεγαλουπόλεις και στα νοικοκυριά. Ο στόχος είναι να ενοποιηθούν όλες οι σφαίρες της ζωής, από την οδήγηση του αυτοκινήτου και τη διαφήμιση εντός του αστικού ιστού, έως την αυτόματη παραγγελία γάλατος όταν αυτό έχει τελειώσει. Η Amazon ταιριάζει απόλυτα σε έναν τύπο οικονομίας με βασικό εγγυημένο εισόδημα και σε μία οικονομία του μοιράσματος, όπου στο τέλος – ιδανικά – κανείς δεν είναι ιδιοκτήτης αυτοκινήτου και κανείς δεν χρειάζεται να παραδώσει δέματα στο χέρι.

Στο μεταξύ, ένα μεγάλο μέρος των εσόδων της Amazon προέρχεται

από την επιχείρηση στο 'cloud'. Ήδη από το 2006, η Amazon προσφέρει σε εταιρείες χωρητικότητα σε σέρβερ για αποθήκευση δεδομένων. Μέχρι σήμερα, κατέχουν περίπου το 1/3 της αγοράς μαζί με εταιρείες όπως η IBM και η Microsoft. Όλα αυτά έχουν πραγματοποιηθεί με τα λεγόμενα "πάρκα εξυπηρετητών" (server farms) που σημαίνουν τεράστια συστήματα υπολογιστών. Μαζί με τα κέντρα εκτέλεσης των παραγγελιών, αποτελούν τις πιο σημαντικές σταθερές εγκαταστάσεις παραγωγής.

Η παλιά «ρήση» του Μπέζος, «*μεγαλώστε γρήγορα!*», κυριαρχεί ακόμη και σήμερα στην Amazon -οι δυνατότητες επέκτασης φαντάζουν απεριόριστες. Στο βιβλίο του Brad Stone και σε ολόκληρο τον ημερήσιο τύπο τα τελευταία νέα της εταιρείας εμφανίζονται κάθε ώρα, όπως για παράδειγμα ότι τα στούντιο της Amazon θα κάνουν τηλεοπτική σειρά τον *Άρχοντα των Δαχτυλιδιών* ως απάντηση στο *Game of Thrones* της Netflix.

Στο μεταξύ, μέσα σε όλα αυτά, δεν ακούγεται ούτε λέξη για τους ανθρώπους οι οποίοι κάνουν την πραγματική δουλειά πίσω από τον Μπέζος και τον εσωτερικό του κύκλο συνεργατών. Από πολύ νωρίς φάνηκε το ύφος της διαχείρισης του Μπέζος. Έχει αντικαταστήσει βαθμιαία την παλιά του ομάδα με νέα άτομα -αυτή η μανιώδης αναζήτηση 'υπερεγκεφάλων' που αντικαταθιστούν τα παλιά σκουριασμένα μυαλά συνεχίζεται έως σήμερα, κάτι που φυσικά δεν είναι μονοπώλιο της Amazon. Τα ίδια ισχύουν και για τους εργαζόμενους στο κάτω μέρος της πυραμίδας – για την άλλη «ομάδα» -αυτούς που η Amazon προσποιείται ότι βρίσκονται κάτω από το σλόγκαν «*Δούλεψε σκληρά, διασκέδασε και γράψε ιστορία*» ως εργοδότης με χιλιάδες εργοδηγούς και εργαζόμενους χαμηλών προσόντων.

Μόνο μ' αυτό το εξουσιαστικό και άκρως τεχνικό μοντέλο εργασίας, η Amazon θα κάνει πραγματικότητα τα όνειρα του Μπέζος για ένα δικτυωμένο μέλλον. Μέσω της μεγάλης ισχύος της στην αγορά, η Amazon ασκεί πίεση σε παραγωγούς και επηρεάζει έμμεσα τις συνθήκες εργασίας τους. Μέσα σε όλα αυτά, κυριαρχεί όχι μόνο ένας μοναχικός αλγόριθμος, όμοιος με αυτόν της Google που ρυθμίζει τη δημοφιλή λειτουργία αναζήτησης της amazon.com,

αλλά και ένας γιγάντιος μηχανισμός εφοδιασμού. Κατά τη διάρκεια του τελευταίου αιώνα αυτό έγινε δυνατό μέσω της χρήσης των “europallet”, με κωδικό όνομα: **εξορθολογισμός**.

Το εργασιακό καθεστώς της Amazon – η βάση για μία παγκόσμια εκμετάλλευση

Το κεφάλαιο έχει αλλάξει με πολλούς τρόπους από την εποχή του Μαρξ. Η πιο πρόσφατη εξέλιξή του έγινε υπό το όνομα της «ψηφιοποίησης». Βιώνουμε νέους και παλιούς τύπους υποταγής των ανθρώπων υπό το καπιταλιστικό σύστημα διοίκησης. Η ψηφιοποίηση όμως, όπως τη βλέπουμε σήμερα, δεν αποτελεί κανενός είδους επανάσταση.

Οι νέες συνθήκες εργασίας δεν αποτελούν παρά μία πρόσμιξη του τειλορισμού, δηλαδή του διαχωρισμού και της αναδιοργάνωσης των εργασιακών διαδικασιών, με το κατασκευαστικό σύστημα του φορντισμού καθώς και με τις ευέλικτες και επισφαλείς συνθήκες εργασίας του μετα-φορντισμού. Οι συνέπειες αυτών των μετασχηματισμών για τον εργαζόμενο κόσμο συνεχίζουν να είναι σοβαρές και τα συνδικάτα πολύ δύσκολα βρίσκουν απαντήσεις σ’ αυτές τις αλλαγές. Κατά τη διάρκεια της διαδικασίας αναστάτωσης -το λεγόμενο **disruption**- ένα υπάρχον μοντέλο επιχείρησης ή αγοράς αντικαθίσταται από μια νέα εφεύρεση – όπως αποδεικνύει η Amazon με την επιθετική και επεκτατική της συμπεριφορά, και συγκρούονται μεταξύ τους προωθώντας, όπως περιγράφηκε πιο πάνω, την ψηφιοποίηση ολόκληρων τομέων της οικονομίας.

Οι επιστήμονες Barthes και Rottenbach, στην ανάλυσή τους για τις συνθήκες εργασίας στην Amazon, υποστηρίζουν πως «η καπιταλιστική χρήση του ψηφιακού μηχανισμού από την Amazon και οι στρατηγικές υπαγωγής του στην εργασία δείχνουν τις συνθήκες κάτω από τις οποίες ένα αυξανόμενο μέρος των εργατών θα πρέπει να ζει και να παλεύει τα επόμενα χρόνια». Αυτή η τεχνική εξέλιξη και η επακόλουθη υποταγή κατά την εργασία θα πρέπει να αναλυθούν επομένως, σύμφωνα με τους συγγραφείς, ως στιγμές του

κοινωνικού αγώνα. Κάτι τέτοιο παρουσιάζει πολλές δυνατότητες αντίστασης: εκατοντάδες υπάλληλοι, όπως στην Amazon στη Λειψία, δοκιμάζουν ατομικούς και συλλογικούς τρόπους ώστε να ξεφύγουν από τον απόλυτο έλεγχο των προϊσταμένων τους και των σκάνερ χειρός, παίρνοντας μεγαλύτερα διαλείμματα ή αναλαμβάνοντας κοινές απεργιακές κινήσεις. Μία διαρκής πάλη για την ατομική και κοινωνική αυτόνομία.

Τα κέντρα εκτέλεσης των παραγγελιών της Amazon είναι οι βιομηχανικοί χώροι του σημερινού καπιταλισμού. Εγκαθίστανται σε περιοχές με ελάχιστες υποδομές και όπου οι θέσεις εργασίας είναι σπάνιες. Τα πιο σημαντικά χαρακτηριστικά εδώ είναι: μικρή πόλη με συνδέσεις αυτοκινητοδρόμων και σιδηροδρόμων. Χιλιάδες άνθρωποι εκτελούν καθημερινά μία εξαντλητική και μονότονη εργασία όπου δεν τους επιτρέπεται να χρησιμοποιήσουν το μυαλό τους ενώ ό,τι κάνουν ηχογραφείται και αναφέρεται στους ανωτέρους τους. Από αυτό το είδος εργασίας κερδίζει ένα μεγάλο μέρος της κοινωνίας -τουλάχιστον όλοι όσοι έχουν υποκύψει στον εθισμό παραγγελιών μέσω του διαδικτύου ή όσοι εξαρτώνται από το σύστημα παράδοσης πακέτων.

Η παραγγελία με την Amazon έχει γίνει ένας σημαντικός αναπαραγωγικός πυλώνας, όπως το ταχυδρομείο και η παροχή νερού. Η διαφορά είναι ότι η Amazon βρίσκεται εξαρχής σε ιδιωτικά χέρια.

Προσαρμοσμένο στις σημερινές τεχνολογικές απαιτήσεις, το βιομηχανικό σύστημα έχει εκμοντερνιστεί σύμφωνα με τις νέες καπιταλιστικές ανάγκες: το σκάνερ χειρός, ως το νέο εργαλείο γενικής παραγωγής, το αυτοματοποιημένο σύστημα αποθήκευσης, η μηχανογραφημένη πλοήγηση μέσω ενός αλγορίθμου και ο απόλυτος έλεγχος είναι τα κύρια στοιχεία αυτών των μοντέρνων βιομηχανικών συστημάτων. Η «αρχή του χάους» της Amazon (το σύστημα αποθήκευσης που οργανώνεται μέσω αλγορίθμου) δεν είναι «χαοτική», αλλά επιχειρεί να ανατροφοδοτήσει άμεσα τη διαδικασία παραγγελίας με την εφοδιαστική οργάνωση, με σκοπό την επιτάχυνση και την εκπλήρωση του χρόνου παράδοσης. Κάθε

διάλειμμα για τουαλέτα ή κάπνισμα, κάθε συνομιλία, μπορεί, και σε πολλές περιπτώσεις, παρακολουθείται. Τις τελευταίες δεκαετίες, οι δυνατότητες για άμεσο έλεγχο έχουν γίνει πολύ φθηνές και χρησιμοποιούνται όλο και περισσότερο. Λόγω όλων αυτών των νέων εξελίξεων, δεν χρειάζεται πλέον η δικαιολογία της προστασίας από κλοπή για την τοποθέτηση καμερών, στις οποίες είχαν αντισταθεί οι εργάτες κατά το παρελθόν.

Το μοντέλο εργασίας της Amazon δεν περιλαμβάνει μόνο τα κέντρα εκτέλεσης των παραγγελιών -μία πραγματικότητα η οποία ξεχνιέται εύκολα στο ευρύτερο πλαίσιο των δραστηριοτήτων αυτής της παγκόσμιας επιχείρησης. Πολλές χιλιάδες άνθρωποι εργάζονται άμεσα με την Amazon μέσω teleworking στο σπίτι, όντας κι αυτοί εργαζόμενοι. Επίσης, δεν μετράμε καν τους καταναλωτές που προσθέτουν καθημερινά αξία στον μηχανισμό αυτό, με πληροφορίες και αξιολογήσεις που κάνουν δωρεάν.

Από το 2005, η Amazon χρησιμοποιεί την πλατφόρμα Mechanical Turk, μία ψηφιακή crowdwork πλατφόρμα της «οικονομίας κατά παραγγελία» (on-demand economy), η οποία επιτρέπει σε επιχειρήσεις να συμπεριλάβουν χιλιάδες εργαζομένους 'clickworkers' σε διάφορες εργασίες, τις λεγόμενες μικροεργασίες. Οι clickworkers διακρίνονται με την εκτέλεση μικρών, όχι σύνθετων εργασιών, όπως η απάλειψη άχρηστου περιεχομένου που διαγράφεται με ένα κλικ του ποντικιού -και το κάνουν αυτό για ώρες. Αυτές οι εργασίες δεν μπορούν (ακόμη) να εκτελεστούν από αλγορίθμους.

Στη Γερμανία μόνο, ο αριθμός των clickworkers ξεπερνάει το ένα εκατομμύριο.

Αυτού του είδους τα εγχειρήματα αφήνουν πίσω το μοντέλο των κλασικών επιχειρήσεων με υλικές και καθορισμένες εγκαταστάσεις και χρησιμοποιούν ανθρώπους που μπορούν να δουλέψουν ευέλικτα, όπου βρίσκονται και όταν χρειάζονται επιπρόσθετο εισόδημα. Η Amazon αποτελεί τον προπομπό του «ψηφιακού τεϊλορισμού» με τη μορφή του αναπόφευκτου ελέγχου και τη μηχανική χειραγώγηση των

ανθρώπων. Αυτό συμβαίνει μέσα στις αποθήκες με τη χρήση των σκάνερ χειρός και στους crowdworkers με τη χρήση μίας εφαρμογής. Συνδικαλιστική οργάνωση; Πολύ σπάνιο πράγμα.

Τα κέντρα εκτέλεσης παραγγελιών και οι χιλιάδες των clickworkers αποτελούν τη βάση του παγκόσμιου μοντέλου τεχνο-εκμετάλλευσης του μέλλοντος. Παρ'όλη την τεράστια χρήση της τεχνολογίας και την αναδιοργάνωση των διαδικασιών εργασίας, όλα αυτά δεν είναι καινούργια. **Η τεχνική εξέλιξη της εφοδιαστικής αλυσίδας, όχι μόνο στην Amazon, έχει οδηγήσει σε λίγους ειδικευμένους ανθρώπους και σε μία μάζα ανειδίκευτων.** Η σύνθεση των κοινωνικών τάξεων αλλάζει: για παράδειγμα, πολλοί πρώην άνεργοι ή με προσωρινή απασχόληση έχουν πλέον προσληφθεί. Αυτή η νέα ταξική σύνθεση βασίζεται στα «επιτεύγματα» του κεφαλαίου τις τελευταίες δεκαετίες, όπως είναι η υψηλή ευελιξία και η επισφάλεια, που πλέον «αγγίζει» και τους εργαζόμενους σε γραφεία. Όλες αυτές οι εξελίξεις υπονομεύουν βασικά το κλασικό βιομηχανικό προλεταριάτο – εδώ και έναν αιώνα! Το σχέδιο και η εφαρμογή της 'Agenda 2010' της Γερμανίας έκανε πιο εύκολες τέτοιες μορφές εκμετάλλευσης, όπως για παράδειγμα θέσεις εργασίας χωρίς ορισμένα συμβόλαια και χωρίς προστασία από την απόλυση.

Αυτός είναι ο λόγος που ο Εμανουέλ Μακρόν μπορεί να περάσει, για την ώρα, τις εργατικές μεταρρυθμίσεις που επηρεάζουν τις συνθήκες εργασίας στη Γαλλία. Ο χαρισματικός ηγέτης του «En Marche» είναι γνωστός για το έντονό του ενδιαφέρον στις νέες τεχνολογίες και για την συνεργασία του με εταιρείες που χρησιμοποιούν ψηφιακές πλατφόρμες, όπως η Uber και η Airbnb. Στα επόμενα χρόνια και δεκαετίες, οράματα, όπως το εγγυημένο βασικό εισόδημα και τα αυτοκίνητα χωρίς οδηγό, όπου ο καθένας θα μπορεί να κάνει τουλάχιστον μερικά ταξίδια με την Uber, θα γίνουν πραγματικότητα. Αλλά όχι και χωρίς τις χιλιάδες ανθρώπων που με τους σκάνερ χειρός ή τους 3D εκτυπωτές κάνουν όλο αυτό το πάρτυ δυνατό.

«Δεν είμαστε ρομπότ!» – Ο μακροχρόνιος αγώνας των εργαζομένων της Amazon

Από το 2013, οι εργαζόμενοι στην Amazon κάνουν απεργίες. Μόνο στο Ράινμπεργκ, κοντά στο Ντίσελντορφ, είχαν 80 μέρες απεργίας. Για τη Γερμανία αυτό αποτελεί εξαίρεση, αλλά για τους εργαζόμενους στην Amazon είναι μία κανονικότητα. Η Γερμανία είναι, μεταξύ των Ευρωπαϊκών χωρών, αυτή με τις λιγότερες απεργίες, πράγμα που σημαίνει ότι είναι μία χώρα φιλική προς τις επιχειρήσεις. Με την υποστήριξη του **συνδικάτου «ver.di»**, οι απεργοί απαιτούν ενιαία συμβόλαια μισθού, τα ίδια με αυτά που ισχύουν στο λιανικό εμπόριο. Η Amazon θεωρεί τον εαυτό της μια εταιρεία εφοδιασμού και προσανατολίζεται προς το μισθολόγιο αυτού του κλάδου αλλά δεν πληρώνει τους υπάρχοντες μισθούς αυτού του τομέα.

Οι εργαζόμενοι στην Amazon δεν πληρώνονται «άσχημα». Για μερικούς από τους νεότερους υπαλλήλους, που είναι συνηθισμένοι στην ανεργία και σε δουλειά υπεργολαβίας, μια τέτοια δουλειά συχνά σημαίνει κοινωνική άνοδος. Η κοινωνική πρόοδος και η αναγκαστική ομαδοποίηση είναι δύο πτυχές που η Amazon χρησιμοποιεί σαν θετικούς παράγοντες στην προπαγανδιστική

πολιτική της. Για άλλους, που εργάζονται στο λιανικό εμπόριο ή στις εταιρείες μεταφορών-εφοδιασμού, οι νέες αυτές μέθοδοι που σχετίζονται με την οργάνωση της εργασίας και την επικοινωνία θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε εργασιακή υπερφόρτωση.

Οι εργαζόμενοι στο διαδικτυακό εμπόριο, σε σύγκριση με τους συναδέλφους τους στο 'κανονικό' εμπόριο, αντιμετωπίζουν ιδιαιτέρως μειωμένο εισόδημα και περιορισμούς στα δικαιώματά τους.

Αυτό συμβαίνει ειδικά διότι οι μεγάλες εταιρείες δεν δέχονται καθόλου συνδικάτα, που σημαίνει ότι δεν διαπραγματεύονται με συνδικάτα, εμποδίζουν ενεργά την οργάνωση τους και εγκαταλείπουν ακόμη και τις ενώσεις εργοδοτών.

Ένα παράδειγμα από όλα αυτά είναι και το παρακάτω: κατά τη διάρκεια του απεργιακού κύματος του 2014 στην Amazon, κάποιοι εργαζόμενοι οργανώθηκαν επίσης εναντίον του ver.di και κράτησαν απόσταση από τα λεγόμενα του συνδικάτου «για τους σκοπούς, τις διαφωνίες και τις εξηγήσεις, που δημοσιεύτηκαν για την Amazon και άρα και για μας». Συνέλεξαν περισσότερες από 1.000 υπογραφές, 700 μόνο στην Amazon της Λειψίας. Το ver.di αμφισβήτησε την αυθεντικότητα αυτής της πρωτοβουλίας: «παρότι η αυτή δράση υποτίθεται πως έγινε από τους εργαζόμενους, υπάρχουν ενδείξεις ότι η διοίκηση την υποστήριζε». Το αποτέλεσμα όλων αυτών είναι η καταχωρημένη εθελοντική ένωση «Pro Amazon» Group ALTIV e.V., η οποία διευθύνεται από μία υπάλληλο της Amazon από το Κόμπλεντς και η οποία θέλει να αναλάβει τη νομική δίωξη εναντίον των απεργιών.

Υπάρχουν 3 διακριτές ομάδες μεταξύ των εργαζομένων της Amazon. Από τη μια πλευρά, υπάρχει μία σχετικά μεγάλη μειοψηφία, που δεν εκτιμά τις συνθήκες εργασίες της Amazon, οργανώνεται από το ver.di και είναι διατεθειμένη να απεργήσει. Από την άλλη πλευρά, υπάρχει μια άλλη σχετικά μεγάλη μειοψηφία που αισθάνεται πολύ ευχαριστημένη με την Amazon, δεν οργανώνεται σε συνδικάτα και δεν είναι πρόθυμη να απεργήσει. Ανάμεσα σ'

αυτές τις δυο ομάδες υπάρχει ένας μεγάλος αριθμός εργαζομένων που δεν ταυτίζεται με την Amazon αλλά και δεν θέλει να απεργήσει. Οι λόγοι γι' αυτό είναι παρόμοιοι με αυτό που συμβαίνει σε άλλες εταιρείες: φόβος για προβλήματα και ψυχολογική παρενόχληση (mobbing), απολύσεις προσωρινών υπαλλήλων και μειωμένες δυνατότητες για εξέλιξη.

Οι απεργίες οργανώνονται σε εταιρείες από πρόσωπα που έχουν την εμπιστοσύνη του ver.di και υποστηρίζονται από τη γραμματεία του ver.di. Στη Λειψία τα τελευταία χρόνια υπήρχαν πάντοτε 200 με 600 άτομα και στο Ράινμπεργκ 400 με 600 που πήραν μέρος. Σε πολλές περιπτώσεις, οι απεργίες αυτές συντονίζονται. Σε μέρη σαν το Ράινμπεργκ έχουν χρησιμοποιηθεί νέες απεργιακές στρατηγικές, όπως η αλλαγή στις ημερομηνίες των απεργιών. Στις 30 Οκτωβρίου 2017, οι εργαζόμενοι σε Λειψία, Μπαντ Χέρσφελντ και Γκράμπεν έκαναν απεργία. Στο Ράινμπεργκ, όμως, ξεκίνησαν μια τριήμερη απεργία χωρίς προειδοποίηση μόνο στις 2 Νοεμβρίου. Εφόσον η διοίκηση της εταιρείας ανέμενε την απεργία στις 30 Οκτωβρίου, το αποτέλεσμα ήταν πολύ μεγαλύτερο. Η μυστικότητα της ημερομηνίας μιας απεργίας έχει τεράστια σημασία για το αποτέλεσμα του αγώνα, εξαιτίας του μεγάλου αριθμού των διαφορετικών περιοχών που αυτός διεξάγεται.

Επιπλέον, στα κέντρα εκτέλεσης παραγγελιών της Πολωνίας, η διοίκηση της Amazon μπορεί εύκολα να αντιδράσει σε τέτοιες αλλαγές με ένα απλό κλικ του ποντικιού. Μία αποτελεσματική δράση οφείλει να έχει το στοιχείο της έκπληξης, που όμως μπορεί να μειώσει το ενδιαφέρον των M.M.E. που είναι επίσης πολύ σημαντικά για την επιτυχία του αγώνα.

Η οργάνωση μίας απεργίας είναι μία άσκηση ισορροπίας. Από τον αγώνα στην Amazon μπορούμε να μάθουμε πολλά για την οργάνωση τέτοιων συλλογικών διαδικασιών.

Η μελέτη της Sabrina Apicella του Ιδρύματος Rosa-Luxembourg αναλύει τους λόγους που γίνονται απεργίες στην Amazon της

Γερμανίας. Το βασικό της επιχείρημα είναι πως «η αλλαγή στις πωλήσεις χαρακτηρίζεται πρώτον από την εισαγωγή τεχνικών και ψηφιακών συσκευών και λογισμικού και δεύτερον από τον τειλορισμό, δηλαδή την αυξανόμενη διάσπαση της εργασίας στα μικρότερα δυνατά κομμάτια και την τεχνητή συναρμολόγησή της (εξωτερική ανάθεση-outsourcing επαφών με τους πελάτες, ιεραρχίες)».

Ένα από τα αποτελέσματα της μελέτης είναι ότι η απολαβή υψηλότερου μισθού δεν είναι ο κύριος σκοπός των απεργών. Πιο σπουδαία πράγματα είναι οι συνθήκες εργασίας και η έλλειψη δικαιωμάτων διαβούλευσης. Στις συνεντεύξεις που έγιναν για τη μελέτη, καθώς και σε πολλές αναφορές, άρθρα και συζητήσεις με τους εργαζόμενους στα διάφορα εργασιακά τους περιβάλλοντα, τονιζόταν πάντοτε ότι **αισθάνονται σαν μηχανές**. Τα αυστηρά καθήκοντα εργασίας και ο τεχνικός έλεγχος θεωρούνται ως επιθέσεις στα ίδια τους τα σώματα, το οποίο σημαίνει ότι συγκρίνουν, αστειευόμενοι, τους εαυτούς τους με ρομπότ και σάιμποργκ, ως θύματα δηλαδή μίας **επιβαλλόμενης μηχανοποίησης**.

Το συμπέρασμα της μελέτης της Apicella καταλήγει ότι η επιτυχία του αγώνα στην Amazon εξαρτάται από την εξωτερική υποστήριξη που θα λάβουν. Στις συνεντεύξεις, οι εργαζόμενοι αναφέρουν ότι το εργασιακό συμβόλαιο είναι σημαντικό αλλά η δουλειά του ver.di φτάνει πλέον στα όριά της. Εδώ δεν χρειάζεται, όπως λέει η Apicella, να ξαναεφεύρουμε τον τροχό: στη Λειψία οι ακτιβιστές μέσα στην εταιρεία και η υπεύθυνη γραμματεία του συνδικάτου έχουν ήδη αναλάβει δράσεις που περιλαμβάνουν συζητήσεις για τέτοιες ρομποτικές συνθήκες εργασίας.

Έχουν μοιραστεί φυλλάδια για τα θέματα της «κλοπής των διαλειμμάτων τους» ή «την απαράδεκτη πρακτική ελέγχου από διάφορους μηχανισμούς αναφοράς (feedback) λόγω λίγων λεπτών αδράνειας». Οι εργαζόμενοι πειραματίζονται ευρέως με διάφορες μορφές αντίστασης, όπως περιγράφει ο εργαζόμενος Christian Krâhling στη συνέντευξή του (ak 631): «Οι συνάδελφοι συνηθίζουν να αναλαμβάνουν δράσεις όπως τις **'απεργίες ζήλου'** ή

αλλιώς κάνοντας 'σχολαστική εργασία με την κατά γράμμα τήρηση των κανόνων' (work-to-rule). Υπάρχει ένας τεράστιος αριθμός κανόνων και οδηγιών εργασίας από την Amazon που αν πραγματικά ακολουθήσεις όλα αυτά δεν μπορείς να δουλέψεις!».

Στο μέλλον, αναμένονται ακόμα περισσότερες απεργίες καθώς οι «εξισωτικές-ελευθεριακές φωνές των οριζόντιων στρωμάτων», δηλαδή αυτά τα τμήματα του προσωπικού που είναι ανοιχτά, σύμφωνα με την Apicella, σε συνδικαλιστική οργάνωση, συνεχίζουν να αντιστέκονται σε αυτές τις συνθήκες εργασίας. Μέχρι τώρα τα συμπεράσματα της μελέτης είναι ότι η πολιτική και κοινωνική υποστήριξη είναι περιορισμένη: «Αυτή η αδυναμία του συνδικαλιστικού αγώνα είναι ιδιαιτέρως απογοητευτική για τους ενεργούς εργαζόμενους που οργανώνονται σε συνδικάτα καθώς και για τη γραμματεία του συνδικάτου, μετά από σχεδόν 3 χρόνια συγκρούσεων».

Η οργάνωση των δράσεων των εργαζομένων στην Amazon έχει προχωρήσει και σε διεθνές επίπεδο. Εργάτες από Πολωνία, Γερμανία και Γαλλία βρίσκονται σε επαφή εδώ και 2 χρόνια στα πλαίσια του σχεδίου «Amworkers». Μέσα σε αυτή την αλληλεπίδραση, διεξάγεται μία ενδιαφέρουσα συζήτηση ανάμεσα στα διάφορα μοντέλα συνδικαλιστικής οργάνωσης, πράγμα που μπορεί να οδηγήσει φυσικά σε μερικές αντιθέσεις.

Στο Πόζναν της Πολωνίας η αναρχική συνδικαλιστική ένωση IP έχει περίπου 350 εργαζόμενους (Φεβρουάριος 2016), στο Βρότσλαβ η ένωση Solidarnosc έχει πάνω από 100 εργαζόμενους. Και οι 2 ενώσεις έχουν πολύ διαφορετικές γνώμες, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν μπορούν να υπερβούν αυτές τις δυσκολίες σε διεθνές επίπεδο. Η IP διεξάγει μια δημόσια συζήτηση με το ver.di στη Λειψία. Στη Γαλλία η CGT και το Sud Solidaires παίζουν πρωταγωνιστικό ρόλο. Υπάρχουν επίσης επαφές με Ισπανία, Ιταλία, ακόμη και με τις ΗΠΑ. Ένα από τα θετικά αποτελέσματα όλων αυτών είναι το ακόλουθο: όταν οι εργαζόμενοι στη Γερμανική Amazon απεργούν, οι συνάδελφοί τους στο Πόζναν της Πολωνίας αναλαμβάνουν μία «απεργία καθυστερήσεων» αντί να γίνουν απεργοσπάστες. Με τέτοιες «απεργίες καθυστερήσεων»

προσπερνούν τον κανόνα 50⁺, ο οποίος υπαγορεύει ότι το συνδικάτο μπορεί να αναλάβει δράση μόνο εάν πάνω από το 50% των εργατών το έχουν ψηφίσει.

Ας γίνουμε η Λερναία Ύδρα του καπιταλισμού

Στο εντυπωσιακό τους βιβλίο *The Many-Headed Hydra*, οι Peter Linebaugh και Marcus Rediker εξετάζουν την ιστορία των αγώνων στην πρώιμη φάση του καπιταλισμού, ιδιαίτερα στη φάση της επέκτασης της Βρετανικής Αυτοκρατορίας πέρα από τους ωκεανούς. Παρουσιάζουν την ιστορία όσων εκδιώχθηκαν και στερήθηκαν τα μέχρι πρότινος κοινά αγαθά, τους βίαια απαχθέντες Αφρικανούς σκλάβους, το αστικό προλεταριάτο που στρατολογήθηκε βίαια για να υπηρετήσει στις στρατιωτικές ή ναυτικές δυνάμεις, καθώς και τους αυτόχθονες κατοίκους της Καραϊβικής και τους «Ινδιάνους» των δύο Αμερικών.

Όλοι τους εξεγέρθηκαν εναντίον της ανελέητης βίας του επεκτατικού καπιταλισμού. Όλους αυτούς τους ανθρώπους, εκείνοι που βρίσκονταν στην εξουσία τους αποκάλεσαν Ύδρα, το πολυκέφαλο τέρας του αρχαίου μύθου του Ηρακλή, το οποίο έβγαζε δύο κεφάλια για κάθε ένα που κοβόταν. Πρόκειται για ένα ανεξέλεγκτο ον που πάντα εμφανίζεται ανανεωμένο και μεγαλύτερο, παρ'όλες τις προσπάθειες να το αποκεφαλίσουν.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα συνεχίζει όμως να αναπτύσσεται και να αλλάζει. Η φάση της αρχικής συσσώρευσης πλούτου με την κατάληψη γης κατά το παρελθόν, φαίνεται πολύ διαφορετική από το σημερινό άνοιγμα νέων περιοχών για τον καπιταλισμό μέσω της συλλογής στοιχείων και τη χρήση αλγορίθμων. Παρ'όλα αυτά, νέες αγορές κατακτώνται, στις οποίες μισθωτοί εργαζόμενοι μαζί με κοινωνικά αποκλεισμένους ανθρώπους γίνονται θύματα εκμετάλλευσης με διαρκώς νέους τρόπους.

Στις φυτείες και στις αποικίες των σκλάβων του πρώιμου καπιταλισμού, αποκτήθηκε η εμπειρία όχι μόνο του να βγαίνει

το κέρδος αλλά ιδιαίτερα και της οργάνωσης της εργασίας, δηλαδή η τρομοκρατία εναντίον των σκλάβων. Αυτές οι εμπειρίες επέστρεψαν αργότερα στην Ευρώπη και έφτασαν ως τα εργοστάσια.

Αυτή η σύνδεση μεταξύ των διηπειρωτικών εμπειριών και η αντίσταση εναντίον τους, «οι Ατλαντικές Επαναστάσεις», συγκρούστηκαν με το αναδυόμενο παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα. Ο σημερινός αγώνας εναντίον της Amazon αποτελεί κι αυτός ένα μέρος μίας πιθανής παγκόσμιας αντίστασης, που παράγεται από τις σκληρές εργασιακές συνθήκες και θα μπορούσε να θέσει σε αμφισβήτηση την επιτυχία ολόκληρου του συστήματος.

Το μεγαλύτερο στοίχημα αποτελεί ο συντονισμός των αγώνων και των αντιπαραθέσεων. Αυτό δεν σημαίνει ότι ο καθένας θα πρέπει να πιεστεί για να οργανωθεί σε μία συγκεκριμένη οργάνωση. Αυτό θα αποτελούσε παρανόηση και μεγάλη ψευδαίσθηση. Θα πρέπει να υπάρξει κάτι περισσότερο από τις παλιές επιτυχίες ή αποτυχίες. Πολλοί σημερινοί «μετακαπιταλιστές» όμως, όπως ο Πωλ Μέισον, τελειώνουν τα βιβλία τους με την ιδέα για ένα εγγυημένο εισόδημα. Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις, η προοπτική του αγώνα παραμερίζεται ή εμφανίζεται μόνο σε κάποιες ιστορίες επιτυχίας που συμβαίνουν ακριβώς τώρα. Η ριζοσπαστική Αριστερά δεν θα πρέπει να κάνει τέτοια λάθη. Οι αγώνες και οι προοπτικές τους για την ατομική και κοινωνική αυτονομία είναι το σημείο στο οποίο πρέπει να επικεντρώσουμε.

Όταν η εφοδιαστική αλυσίδα και οι υποδομές, η εξαγωγή και η αναπαραγωγή εργασίας ως εμπόρευμα, μεταφέρονται στο κέντρο της καπιταλιστικής παραγωγής, τότε τέτοιες μέθοδοι παραγωγής γίνονται εύκολοι στόχοι που μπορούν να τρωθούν με τη χρήση πολύ λίγων μέσων, όπως τονίζουν πάντα τα σωματεία βάσης. Ο τομέας διαχείρισης της εφοδιαστικής αλυσίδας (**logistics**) έχει τεράστια «παραγωγική δύναμη» (Beverly Silver). Εδώ θα μπορούσε κανείς να ξανακερδίσει, με την απαιτούμενη οργάνωση, τη δυνατότητα για δράση, η οποία έχει υπονομευτεί από την παγκοσμιοποίηση της οικονομίας. Η εφοδιαστική αλυσίδα αποτελεί το μάτι της βελόνας της παγκόσμιας «just-in-time παραγωγής»

και της μεθοδολογίας των μεταφορών, των οποίων στόχος είναι να αποφεύγεται η μακρά διάρκεια αποθήκευσης και να εξυπηρετούνται άμεσα και αποτελεσματικά οι αγορές. Τέτοιες μέθοδοι εφοδιασμού εκτελούνται εν μέρει σε δημόσια σημεία -στους δρόμους- κάτι το οποίο τις κάνει ευάλωτες.

Καθώς εξετάζουμε τη σύνθεση του σημερινού καπιταλισμού και δρούμε σ' αυτά τα πλαίσια, μπορούμε να δημιουργήσουμε νέες σχέσεις. Η εξαφάνιση της εργασίας μέσω του φορντισμού, στη σύγχρονη του μορφή, οδηγεί σε αγώνες για τη διανομή του πλούτου και την αυτονομία. Για παράδειγμα, στο πρόσφατο παρελθόν είδαμε αγώνες των οδηγών ταξί με την **Uber** καθώς και με την εταιρεία υπηρεσιών παράδοσης **Deliveroo**. Οι εργάτες εκεί αντιστέκονται εναντίον των επισφαλών συνθηκών εργασίας. Μία άλλη περίπτωση είναι οι εργαζόμενοι στον τομέα της υγείας, οι οποίοι απεργούν εναντίον της αναδιοργάνωσης των συστημάτων υγείας. Έλεγχος, αυξημένα φορτία εργασίας, φυσικό και ψυχολογικό άγχος, όπως παρατηρείται και στην Amazon, παίζουν πολύ μεγάλο ρόλο ιδιαίτερα σήμερα στους αγώνες των γυναικών στα νοσοκομειακά επαγγέλματα.

Από την άλλη πλευρά, πρέπει να διερωτηθούμε για τη μόνιμη εστίαση της προσοχής στον δυτικό κόσμο. Αγώνες εναντίον της εκμετάλλευσης πόρων και των απάνθρωπων συνθηκών εργασίας διεξάγονται σε όλη την υδρόγειο. Η κριτική στις πειθαρχικές ποινές και τον έλεγχο του ανθρώπινου σώματος -λέξη κλειδί: *αυτο-βελτιστοποίηση*- καθώς και στα νέα είδη ελέγχου και διαχωρισμού, θα μπορούσε να ισχυροποιηθεί. Οι αγώνες για την εργασία και τον ψηφιακό έλεγχο θα πρέπει να συνδέονται με αγώνες εναντίον της ανάπλασης περιοχών (*gentrification*), όπως δείχνουν οι διαμαρτυρίες στο Κρόιτσμπεργκ του Βερολίνου, εναντίον των σχεδιαζόμενων εγκαταστάσεων της Google και η συνολική αναδόμηση των μικρών πόλεων σύμφωνα με τα επιχειρηματικά σχέδια, όπως κάνει η Amazon με τα κέντρα εφοδιασμού.

Αυτό σημαίνει πρακτικά για την Αντιεξουσία πως θα πρέπει να προσεγγίσει στο προσεχές μέλλον τον αγώνα των εργαζομένων της

Amazon με την εκστρατεία *Make Amazon Pay!*. Αυτό αποτελεί ένα νέο πεδίο πειραματισμού, στο οποίο πρέπει να εισέλθουμε με προσοχή και σεβασμό. Οι άνθρωποι αυτοί μάχονται ήδη εδώ και χρόνια. Ας δώσουμε προσοχή σ' αυτά που έχουν να μας πουν.

Επιπλέον, δεν θα πρέπει να περιοριστούμε στον τομέα διαχείρισης της εφοδιαστικής αλυσίδας της Amazon: υπάρχουν εργάτες που θέλουν να παλέψουν για έναν κοινό σκοπό και σε άλλες εταιρείες όπως στις Zalando, DHL και Obi. Αυτοί οι εργαζόμενοι συζητούν και προσβλέπουν σε πολλά περισσότερα από μία αύξηση μισθών. Ένα πρώτο βήμα θα γίνει όταν, όσο το δυνατόν περισσότεροι από εμάς, εκτυπώσουμε τη δημόσια επιστολή των διεθνών εργαζομένων της Amazon και όταν συζητήσουμε με τους υπαλλήλους στους διάφορους τόπους εργασίας. Τότε θα συνειδητοποιήσουμε σχετικά γρήγορα, ότι στις περισσότερες περιπτώσεις δεν προερχόμαστε από διαφορετικούς γαλαξίες.

Τι θα γίνει εάν το *ver.di* συμφωνήσει πάνω σε ένα νέο μισθολόγιο; Και τι θα γίνει εάν δεν συμφωνήσει; Μία ήττα σ' αυτές τις διαπραγματεύσεις θα ήταν μοιραία, όχι μόνο για τους ανθρώπους της Amazon, αλλά και για όλες τις επιχειρήσεις λιανικού εμπορίου και εφοδιασμού. Η Amazon δημιουργεί ένα *fait accompli*, το οποίο αρχίζει να γίνεται πολύ ενδιαφέρον. Το πιο σημαντικό *fait accompli* απ'όλα παραμένει η άνεση του να στήνει και να μεταφέρει από χώρα σε χώρα τα κέντρα της, ανάλογα με τα ρικαρντιανά πλεονεκτήματα, δηλαδή τους χαμηλούς μισθούς και τους λιγότερο δυνατούς φόρους -ήδη αυτή η άνεση είναι μια αφορμή να ενώσουμε τις αντιστάσεις μας!

Πώς μπορούμε να πετύχουμε να γνωστοποιήσουμε στον κόσμο την απαίτηση να διαπραγματευτούμε ως κοινωνία τις εργασιακές συνθήκες και την αυτοματοποίηση; Η Ύδρα ήδη ξαγρυπνά μέσα στις διερυνόμενες μάχες των οδηγών Foodora, των ελεύθερων επαγγελματιών και των επισφαλών εργαζομένων. Μπορούμε να ενώσουμε όλους αυτούς τους αγώνες; Το *Make Amazon Pay!* είναι το πρώτο βήμα. Ας κάνουμε ό,τι μπορούμε γι' αυτό!

Περαιτέρω Ανάγνωση:

Call out to Make Amazon Pay, Fall 2017

Sabrina Apicella: *Amazon in Leipzig. Von den Gründen, (nicht) zu streiken* (Amazon in Leipzig. Of the reasons, (not) to strike), RLS study, May 2016

Nina Scholz / Carolin Wiedemann: Widerstand durch „Dienst nach Vorschrift“. Interview mit Christian Krähling (Resistance by “service according to regulations”. Interview with Christian Krähling), in: *Analysis & Criticism*, Issue 631, November 2017.

Georg Barthel and Jan Rottenbach: “Real Subsumption and Insubordination in the Age of Digital Machinery. Co-investigation of the strikers at Amazon in Leipzig “, in: *Prokla* 187, 2017.

Ralf Ruckus: *Der amerikanische Traum für zwei Euro pro Stunde* (The American dream for two euros per hour), in: *Social. History Online*, 18 – 2016.

Brad Stone: *the everything store. Jeff Bezos and the age of Amazon*, Corgi Books 2013.

Donna Haraway: “Manifesto for Cyborgs: Science, Technology, and Socialist Feminism in the 1980’s”, in: *Socialist Review* 80, 1985, pp. 65-108.

...ums Ganze!: *Prime Life Now! Ein Plädoyer dafür, den Kampf gegen den Rechtsruck mit den Auseinandersetzungen im Logistiksektor zu verbinden* (A plea to link the fight against the right-wing shift with the disputes in the logistics sector), 2017.

Capulcu: *Disrupt! Widerstand gegen den technologischen Angriff* (Disrupt! Resistance to technological attack), Unrast Verlag 2017.

Timo Daum: *Das Kapital sind wir! Zur Kritik der digitalen*

Ökonomie (We are capital! On the Critique of Digital Economy), Edition Nautilus 2017.

Nina Scholz: *Nerds, Geeks und Piraten. Digital Natives in Kultur und Politik* (Nerds, geeks and pirates. Digital Natives in Culture and Politics), Bertz + Fischer 2014.

Keine Zukunft ist auch keine Lösung. *Eine Broschüre von Theorie.Organisation.Praxis B3rlin zu Digitalisierung* (No future is not a solution. A booklet of Theorie.Organisation.Praxis B3rlin on digitization), 2016

Peter Linebaugh and Marcus Rediker: *The multi-headed Hydra. The hidden history of the revolutionary Atlantic*, Assoziation A, 2008.

---

*Ο **John Malamatinas** ζει στις Βρυξέλλες, στην Κολωνία και στη Θεσσαλονίκη και δραστηριοποιείται σε διάφορες αντικαπιταλιστικές ομάδες και δίκτυα. Πρωταρχική ασχολία του ίδιου αποτελούν τα θέματα του εθνικισμού, των κοινωνικών αγώνων και της κρίσης στην Ελλάδα.

**Η εβδομάδα δράσης *Make Amazon Pay!* πραγματοποιήθηκε από τις 20 έως τις 26 Νοεμβρίου 2017 σε διάφορες πόλεις της Γερμανίας με διάφορες δράσεις υποστήριξης παγκοσμίως. Περισσότερες πληροφορίες μπορείτε να βρείτε εδώ.

***Στο φετινό **B-Fest (25-26-27 Μάη, Σχολή Καλών Τεχνών)** θα βρίσκεται κοντά μας, μεταξύ των διεθνών καλεσμένων και ομιλητών, ένας εκ των αγωνιζόμενων εργαζομένων της Amazon και της καμπάνιας «*Make Amazon Pay!*».

Επιμέλεια: Ιωάννα Μαραβελίδη

Η «Φαβέλα» στην Εκπομπή της Βαβυλωνίας (audio)

Εκπομπή **BABYΛΩΝΙΑ**.

Κάθε Παρασκευή **15:00-16:00** στο Ραδιόφωνο του **The PressProject**.

Η Φαβέλα στη Βαβυλωνία, λίγες ώρες πριν τη μεγάλη αντιφασιστική διαδήλωση στον Πειραιά. Στη ραδιοφωνική εκπομπή της Βαβυλωνίας την Παρασκευή 2 Μαρτίου στο The Press Project ο Νίκος Ιωάννου και ο Γιάννης Ζέρης συζητήσαμε με την Ελευθερία Τομπατζόγλου και τον Χρήστο από την συνέλευση της Φαβέλας για τη δολοφονική επίθεση που δέχτηκαν από τη Χρυσή Αυγή την περασμένη Κυριακή, 25/2/2018.

Μιλήσαμε για τη σπουδαία κοινωνική και πολιτική δραστηριότητα του Ελεύθερου Κοινωνικού Χώρου στο Μικρολίμανο του Πειραιά, που μέσα σε έναν χρόνο λειτουργίας μάς πρόσφερε ένα πυκνό πολιτικό χρόνο, τόσο που να μας φαίνεται ότι ήταν από πάντα εκεί, στη Ναυάρχου Βότση.

Βιβλιοπαρουσίαση: Η Αποτυχία του Ελληνικού Πολιτικού Συστήματος (Βίντεο)

Το Περιοδικό **BABYΛΩΝΙΑ** και οι Εκδόσεις Εξάρχεια παρουσίασαν στη Θεσσαλονίκη το νέο βιβλίο του Γιώργου Οικονόμου “**Η Αποτυχία του Ελληνικού Πολιτικού Συστήματος-Πλαίσιο για μια**

νέα πολιτική δράση”.

Αναζητώντας τα αίτια και τους ενόχους, το βιβλίο αναλύει το κυρίαρχο πολιτικό θεσμικό σύστημα, τον τρόπο λειτουργίας του, τις ευθύνες της νομοθετικής, εκτελεστικής, δικαστικής εξουσίας, των κομμάτων και της κυρίαρχης νεοελληνικής ιδεολογίας – συνολικώς, τους παράγοντες που καθόρισαν τις λανθασμένες επιλογές και την καταστρεπτική πορεία.

Στο πλαίσιο αυτό αναδεικνύεται και το “βαθύ κράτος” (αστυνομία, στρατός, εκκλησία) που στήριξε το κυρίαρχο πλέγμα εξουσίας. Αναλύεται επίσης ο ρόλος του συνδικαλισμού, των ΜΜΕ και της Αριστεράς. Με βάση την ανάλυση αυτή, προτείνεται ένας άλλος δρόμος πολιτικής και κοινωνικής δράσης για έξοδο από τη γενικευμένη παρακμή, με βασικό στόχο τις ριζικές αλλαγές στο πολιτικό σύστημα. (Από την παρουσίαση στο οπισθόφυλλο του βιβλίου)

Ομιλητές:

- Γρηγόρης Τσιλιμαντός (Περιοδικό Βαβυλωνία)
- Σταύρος Πανούσης (Δημοσιογράφος)
- Γιώργος Οικονόμου (Δρ. Φιλοσοφίας, συγγραφέας)

[youtube id="De40gJHsz1g"]

[youtube id="tgF9pzmIAxQ"]

[youtube id="bqfbMT8H6mI"]

[youtube id="DT0sUn01aDY"]

[youtube id="a5YkSNMt73s"]

*Ο Γιώργος Οικονόμου είναι Διδάκτωρ Φιλοσοφίας του Πανεπιστημίου Κρήτης και συγγραφέας. Προσωπικός ιστότοπος: oikonomouyorgos.blogspot.gr

---

Η Φαβέλα Αντιστέκεται και Φέγγει στα Μαύρα Σκοτάδια του Πειραιά

Κείμενο-κάλεσμα του *Ελεύθερου Κοινωνικού Χώρου Φαβέλα*:

Την Κυριακή το απόγευμα (25.02) λίγο πριν τις 19:00, την προγραμματισμένη ώρα της καθιερωμένης ανοιχτής διαχειριστικής συνέλευσης της Φαβέλας, 6 άνθρωποι που βρισκόμασταν στον χώρο από νωρίς, δεχτήκαμε οργανωμένη δολοφονική επίθεση από τάγμα εφόδου της χρυσής αυγής. Δυστυχώς δεν υπήρχε περιθώριο αντίδρασης και άμυνας, όπως την προηγούμενη φορά που μηχανοκίνητο τάγμα εφόδου απωθήθηκε από την περιφρούρηση του χώρου, καθώς στιγμιαία απερισκεψία μας έφερε πρόσωπο με πρόσωπο με τους φασίστες, οι οποίοι τρύπωσαν ύπουλα στον χώρο από την κεντρική είσοδο που ήταν ανοιχτή. Δεν χρειάζεται να περιγράψουμε εκτενώς τον τρόπο με τον οποίο έγινε η επίθεση, άλλωστε η μέθοδος της συγκεκριμένης οργάνωσης είναι πλέον γνωστή σε όλη την ελληνική κοινωνία. Ευτυχώς, αρκετά δολοφονικά χτυπήματα δεν βρήκαν στόχο και οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες που χτυπήθηκαν αναρρώνουν και δεν κινδυνεύουν.

Μέσα σε σχεδόν ένα χρόνο λειτουργίας της Φαβέλας, η πρόσοψή της έχει βαφτεί με σπρέι και εθνικιστικά συνθήματα, έχει κλαπεί η ταμπέλα της εισόδου από την παρέα του Δεβελέκου, διατυμπανίζοντάς το ανοιχτά στα κοινωνικά δίκτυα, έχει μπλοκαριστεί 3 φορές η κλειδαριά της εισόδου με κόλλα, έχει γίνει απόπειρα εμπρησμού, για την οποία συνελήφθησαν τα μέλη της οργάνωσης Απέλλα και έχουν γίνει 2 επιθέσεις ταγμάτων εφόδου, η μία που κατέληξε στη Φαβέλα και αποκρούστηκε κατόπιν καταδίωξης πειραιωτών αντιφασιστών και η πιο πρόσφατη εναντίον μελών του χώρου.

Κατανοούμε το μίσος των ναζιστών, των εχθρών του ανθρώπινου γένους, για έναν χώρο όπως τη Φαβέλα, που λειτουργεί με ανοιχτές πόρτες και με κοινωνικό πρόσωπο αδιάκοπα παράγοντας ακηδεμόνευτο πολιτικό και πολιτιστικό λόγο, μέσα στον Πειραιά, σε μία περιοχή, που θεωρούσαν δικιά τους.

Πρέπει κι αυτοί ωστόσο να κατανοήσουν, ότι κάθε χτύπημα που δεχόμαστε, είναι σαν πλήγμα σε αυτούς τους ίδιους, αφού το μόνο που καταφέρνει είναι να μας ενδυναμώνει, να μας συσπειρώνει και να δοκιμάζει τα πρωτόγνωρα όρια της αλληλεγγύης που έχει δεχτεί η Φαβέλα από τη δημιουργία της έως και σήμερα.

Κανένας δεν πήγε σπίτι του μετά την επίθεση, ούτε πρόκειται να πάει, φοβισμένος, τρομοκρατημένος. Αντιθέτως, στην εξ αναβολής συνέλευση της Δευτέρας ήμασταν 80 άνθρωποι. Άνθρωποι αποφασισμένοι να δώσουμε μαζική κοινωνική απάντηση στις επιθέσεις και τις προκλήσεις των ναζιστών και να τους στείλουμε εκεί που τους αρμόζει, στο χρονοντούλαπο της ιστορίας, ως μία εφιαλτική ανάμνηση. Σε αυτό το πλαίσιο καλούμε σε:

Τετάρτη 28/2, 2μμ: Ανοιχτή συνέντευξη τύπου στη Φαβέλα.

Πέμπτη 1/3, 6μμ: Αντιφασιστική παρέμβαση-αφισοκόλληση στις γειτονιές του Πειραιά. Ραντεβού στη Φαβέλα.

Παρασκευή 2/3, 6μμ: Αντιφασιστική διαδήλωση στον Πειραιά, συγκέντρωση στην πλατεία Καραϊσκάκη, έναντι του ηλεκτρικού σταθμού.

(Μετά την αντιφασιστική διαδήλωση θα ακολουθήσει πάρτι οικονομικής ενίσχυσης του χώρου για την αποκατάσταση των ζημιών στις 10.30μ.μ., Ναυάρχου Βότση 11, Μικρολιμανο – Πειραιάς)

ΟΥΤΕ ΒΗΜΑ ΠΙΣΩ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ, ΚΑΝΕΝΑΣ ΦΟΒΟΣ ΚΑΜΙΑ ΑΝΟΧΗ!

ΠΕΙΡΑΙΑΣ ΠΟΛΗ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ

ΚΑΜΙΑ ΑΝΟΧΗ
ΣΤΑ ΤΑΓΜΑΤΑ
ΕΦΟΔΟΥ
ΚΑΙ ΣΤΙΣ
ΦΑΣΙΣΤΙΚΕΣ ΠΡΟΚΛΗΣΕΙΣ

Αντιφασιστική
Διαδήλωση
Παρασκευή 2/3

Συγκέντρωση 6μμ
πλατεία Καραϊσκάκη
(έναντι ηλ. σταθμού Πειραιά)

Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Φαβέλα

Είναι Επαναστατική η Εργατική Τάξη;

Zaher Baher

Αυτή, λοιπόν, δεν είναι μία εύκολη ερώτηση για να απαντηθεί σε ένα μικρό άρθρο όπως αυτό. Πριν πάμε παρακάτω, χρειαζόμαστε τον πραγματικό ορισμό της “εργατικής τάξης”. Ομολογώ ξανά ότι ούτε αυτό είναι εύκολο.

Υπάρχουν διάφορες έννοιες ή ορισμοί για την “εργατική τάξη”. Σύμφωνα με το αγγλικό λέξικο του Cambridge είναι “μία κοινωνική ομάδα που αποτελείται από άτομα που κερδίζουν λίγα χρήματα, συχνά πληρώνονται μόνο για τις ώρες ή τις μέρες που δουλεύουν και συνήθως κάνουν σωματική εργασία. Η εργατική τάξη (ή αλλιώς και προλεταριάτο) είναι όλοι όσοι προσλαμβάνονται με μισθούς, κυρίως σε χειρωνακτικά επαγγέλματα και σε εξειδικευμένες, βιομηχανικές εργασίες. Τα επαγγέλματα της εργατικής τάξης περιλαμβάνουν εργάτες, κάποιους υπάλληλους γραφείου και τους περισσότερους ανθρώπους με θέσεις εργασίας στον τομέα παροχής υπηρεσιών”.

Ο πιο γενικός ορισμός, που χρησιμοποιείται από μαρξιστές και σοσιαλιστές, είναι ότι η εργατική τάξη περιλαμβάνει όλους αυτούς που δεν έχουν τίποτα να πουλήσουν παρά μόνο την εργατική τους δύναμη και δεξιότητα. Με αυτή την έννοια, περιλαμβάνει και τους εργάτες και τους υπαλλήλους γραφείου, χειρωνακτες και πνευματικά εργαζόμενους όλων των ειδών, εξαιρώντας μόνο άτομα των οποίων το εισόδημα προέρχεται από την ιδιοκτησία επιχείρησης και την εργασία άλλων.

Είναι πολύ προφανές ότι ο κόσμος στον οποίο ζούσε ο Μαρξ έχει αλλάξει δραματικά, όπως έχει αλλάξει και η ίδια η εργατική τάξη. Αυτό που δεν έχει αλλάξει είναι το γεγονός ότι υπάρχουν

ακόμη τρεις τάξεις – η εργατική τάξη, η μεσαία τάξη και η ανώτερη τάξη. Όσο η πλειοψηφία των μαρξιστών, των σοσιαλιστών και μερικών αναρχικών πιστεύουν ότι η εργατική τάξη είναι η μόνη δυναμική που μπορεί να μας οδηγήσει στη σοσιαλιστική κοινωνία, ο ορισμός της «εργατικής τάξης» εξακολουθεί να είναι σημαντικός. Οι διαφορετικοί ορισμοί της «εργατικής τάξης» μπορούν να μας δώσουν διαφορετικά τελικά αποτελέσματα ή διαφορετικά είδη κοινωνίας στο μέλλον.

Πολλοί από εμάς πιστεύουν ότι η πλειοψηφία της κοινωνίας ανήκει στην εργατική τάξη. Αυτή περιλαμβάνει όλων των ειδών του εργάτες, συνταξιούχους, ανέργους, αυτο-απασχολούμενους φοιτητές ακόμη και όσους κερδίζουν πολλά λεφτά και οι οποίοι μερικές φορές αποκαλούνται μεσαία τάξη.

Αν ορίσουμε την εργατική τάξη με αυτούς τους όρους, μπορούμε να συμπεράνουμε ότι δεν αποτελεί μία ενιαία τάξη, οι σκοποί της είναι διαφορετικοί και η ενότητα μεταξύ των μελών της είναι πιθανόν αδύνατη. Ίσως αυτός είναι και ο λόγος της ελλειπής υποστήριξης ή αλληλεγγύης μεταξύ των μελών της, που οδηγεί στην ήττα τους όταν προάγουν ξεχωριστά αιτήματα.

Ακόμη κι αν συμφωνήσουμε πως οι παραδοσιακοί εργάτες συν οι απασχολούμενοι σε αγρούς, καταστήματα, γραφεία, βιομηχανίες εστίασης, κ.α. αποτελούν την εργατική τάξη, συνεχίζουμε να αντιμετωπίζουμε ένα άλλο πρόβλημα. Όσο αυτοί δεν γίνονται πλειοψηφία στην κοινωνία, δεν μπορεί να επιτευχθεί η αταξική κοινωνία που επιθυμούμε. Επιπλέον, λόγω των διαφορετικών συνθηκών εργασίας και των διαφορετικών συνδικαλιστικών οργανώσεων που αυτοί ανήκουν, η αλληλεγγύη και η ενότητα ανάμεσά τους καθίσταται πολύ δύσκολη.

Πριν να προχωρήσουμε παρακάτω, θα πρέπει να αναρωτηθούμε τι είναι μία επανάσταση; Είναι κάποια θεμελιώδης μεταρρύθμιση; Είναι ο ταξικός αγώνας που αναμένεται να μας οδηγήσει στη δικτατορία του προλεταριάτου; Ίσως μία βίαιη ανατροπή της κυβέρνησης ή της κοινωνικής τάξης υπέρ ενός νέου συστήματος; Ή

είναι απλά ένας κοινωνικός μετασχηματισμός που έχει ως αποτέλεσμα μία μη-ιεραρχική και αταξική κοινωνία μέσω ενός αγώνα της συντριπτικής πλειοψηφίας μας, ανεξαρτήτως του διαφορετικού κοινωνικού μας υπόβαθρου;

Κατά την άποψή μου, επανάσταση είναι η **κοινωνική επανάσταση** και αποτελεί μία μακρά διαδικασία που μας οδηγεί σε αυτό το μέλλον. Πιθανώς να μοιραζόμαστε κοινούς σκοπούς με τους μαρξιστές και τους κομμουνιστές αλλά οι τρόποι και τα μέσα για να τους πετύχουμε είναι πολύ διαφορετικοί.

Όποιος κι αν είναι ο ορισμός της εργατικής τάξης, όλα τα στοιχεία δείχνουν ότι στον αισθητό κόσμο η εργατική τάξη δεν είναι επαναστατική τάξη. Κι αν το νόημα της επανάστασης είναι να αλλάξει την υπάρχουσα κοινωνία σε μία αταξική και μη-ιεραρχική, τότε κατά τη γνώμη μου, δεν ήταν ποτέ επαναστατική. Η επανάσταση δεν είναι υπόθεση της εργατικής τάξης, ούτε ήταν ποτέ.

Ένα σημαντικό ερώτημα τίθεται εδώ. Αν η εργατική τάξη είναι μία επαναστατική τάξη, γιατί οι μαρξιστές θέλουν να φτιάξουν ένα πολιτικό κόμμα-πρωτοπορία για να την οργανώσουν και να της μεταφέρουν την ταξική συνείδηση;

Ο Μαρξ έκανε μία καίρια δήλωση λέγοντας: «Δεν είναι η συνείδηση των ανθρώπων που καθορίζει το Είναι τους, αλλά αντιθέτως, το κοινωνικό τους Είναι που καθορίζει τη συνείδησή τους». Νομίζω πως ο Μαρξ εδώ αντιφάσκει με την ίδια του τη δήλωση, επιμένοντας πως η επανάσταση είναι έργο της εργατικής τάξης.

Η εργατική τάξη από τις απαρχές της μέχρι σήμερα έδωσε οικονομικούς και όχι πολιτικούς αγώνες και δεν έχει πάρει την εξουσία. Ως εκ τούτου, οι εργάτες περιορίζουν τους αγώνες τους δουλεύοντας με τα συνδικάτα και βασίζονται σε πολιτικά κόμματα. Εργάζονται και αγωνίζονται σύμφωνα με την παραπάνω δήλωση του Μαρξ και έτσι η συνείδησή τους δεν μπορεί να απελευθερωθεί από αυτό για να δημιουργήσει μία αταξική

κοινωνία και να αντικρούσει τη δικτατορία του προλεταριάτου. Δεν είναι ούτε ενάντια στο κράτος, ούτε θέλουν τη δικτατορία του προλεταριάτου. Ο Μαρξ δεν ήταν δίκαιος με το να τους επιβάλλει έναν τόσο βαρύ ρόλο πάνω στις πλάτες τους.

Προσωπικά, από τη δήλωση του Μάρξ συμπεραίνω κάτι αρκετά σαφές. Οι εργάτες δεν θα έπρεπε να θεωρούνται πιο επαναστάτες από τους συνταξιούχους, τους φοιτητές, τους ανέργους, τα άτομα με αναπηρία και άλλους. Όσοι εργάζονται μπορεί να είναι πολύ καλύτερα οικονομικά από ό,τι οι ομάδες που προανέφερα. Σίγουρα αυτός είναι ο λόγος που συνήθως βλέπουμε τις παραπάνω ομάδες να είναι πιο δραστήριες. Είναι αυτές που συμμετέχουν στις διαδηλώσεις και στις διαμαρτυρίες και ασχολούνται με τα πολιτικά ζητήματα της κοινότητας. Είναι αυτές που υποστηρίζουν τους εργάτες που βρίσκονται σε διαμάχη με τη διεύθυνσή τους ενώ οι ίδιοι τους οι συνάδελφοι από άλλους τομείς του ίδιου γραφείου ή της ίδιας εταιρίας συνεχίζουν να υπακούν σε ό,τι τους λένε οι από πάνω.

Είναι αλήθεια ότι η εργατική τάξη έχει τη δύναμη και την ικανότητα να ρίξει μία κυβέρνηση σε σύντομο χρονικό διάστημα αν κάνει συγκεκριμένες δράσεις συλλογικά. Μπορεί να κάνει το σύστημα να μην λειτουργεί, αλλά αυτό δεν είναι ο στόχος της ή το έργο της. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι μία συντηρητική κυβέρνηση μπορεί να αμφισβητήσει τα συνδικάτα και να τα οδηγήσει στο δικαστήριο αν αυτά έχουν πολιτικά αιτήματα αντί για οικονομικά.

Η παγκόσμια ιστορία του εργατικού κινήματος δείχνει ότι αυτοί που ήθελαν να αλλάξουν την κοινωνία δεν ήταν η εργατική τάξη συνολικά. Στην πραγματικότητα, ήταν οι σοσιαλιστές και οι αναρχικοί εργάτες από την εργατική τάξη που αποτελούσαν τα πιο δυναμικά στοιχεία στα περισσότερα κινήματα και στην κοινωνία.

Μπορούμε να το δούμε αυτό στη Ρωσία του 1905 ή τον Φεβρουάριο του 1917 και στην Ισπανική επανάσταση το 1936-1937 καθώς ήταν αναρχικές/σοσιαλιστικές επαναστάσεις. Ήταν οι σοσιαλιστές και οι αναρχικοί εργάτες που είχαν τον σημαντικότερο ρόλο και που

αποτέλεσαν τις κινητήριες δυνάμεις πίσω από τους υπόλοιπους εργάτες ώστε να υπερβούν τα οικονομικά τους αιτήματα.

Η αρχική ιδέα πίσω από το προλεταριάτο ως επαναστατική τάξη και δημιουργού της σοσιαλιστικής κοινωνίας είναι ο Μαρξ. Η πραγματικότητα έχει αποδείξει ότι η οικονομική και πολιτική του θεωρία εξυπηρέτησε περισσότερο τον καπιταλισμό παρά τον σοσιαλισμό. Το Κεφάλαιο δεν υπήρξε τόσο σημαντικό για την εργατική τάξη όσο για αυτούς που υπηρετούν το καπιταλιστικό σύστημα. Στο άρθρο μου στον παρακάτω σύνδεσμο έχω θίξει αυτό το ζήτημα:

<https://zaherbaheer.com/2016/10/06/leftists-and-communists-have-damaged-the-socialist-movement-as-much-as-the-right-wing-did/>

Μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, ο κόσμος άλλαξε και τα κινήματα της εργατικής τάξης συνεχώς αποδυναμώνονταν. Για μία μακρά περίοδο, η εργατική τάξη κατάφερε πολύ λίγα ανά τον κόσμο. Στην πραγματικότητα, δεν κατάφερε καν να διατηρήσει και να προστατέψει τις μικρές νίκες που είχε πετύχει.

Υπό το υπάρχον σύστημα η εργατική τάξη έχει γίνει ακριβώς αυτό που ο Μάρεϋ Μπούκτσιν περιέγραψε: «Από μία απίστευτη ειρωνεία της ιστορίας, ο Μαρξ απέτυχε στη διαλεκτική με τον καπιταλισμό. Το προλεταριάτο, αντί να εξελιχθεί σε μία επαναστατική τάξη εντός της μήτρας του καπιταλισμού, φαίνεται να αποτελεί ένα όργανο εντός του σώματος της αστικής κοινωνίας...» (The Murray Bookchin Reader, Edited by Janet Biehl, pp131-132).

Πράγματι, η εργατική τάξη κατάφερε να κάνει το σύστημα πιο ισχυρό διατηρώντας και προστατεύοντάς το. Οι εργάτες υπηρετούν αυτό το σύστημα όπως όλοι οι άλλοι τομείς της κοινωνίας, όπως η αστυνομία, ο στρατός και οι μυστικές υπηρεσίες.

Είναι η εργατική τάξη που δημιουργεί τον πλούτο, το κέρδος, το κεφάλαιο και συντηρεί τον πόλεμο όπου αυτός ξεσπά. Ο πόλεμος σκοτώνει πολλούς αθώους καταστρέφοντας τα περιβάλλοντά τους. Οι εργάτες εξακολουθούν να παράγουν περισσότερα κέρδη

και πλούτο και να ματαιώνουν κινήματα άλλων ανθρώπων συμπεριλαμβανομένων και άλλων εργατών σε άλλα μέρη του κόσμου. Επιπλέον, τα στοιχεία δείχνουν πως οι εργάτες ενδιαφέρονται μόνο για τη ζωή τη δική τους και της οικογένειάς τους ακόμη κι αν το κόστος για αυτό είναι να σκοτωθούν άνθρωποι (σύντροφοί τους) σε άλλες χώρες.

Πρέπει να το καταλάβουμε αυτό και να δούμε τα στοιχεία αντί να πιστεύουμε σε κείμενα που γράφτηκαν πριν από 150 χρόνια. Χρειάζεται οι ζωντανοί να αναλύσουμε τις τρέχουσες συνθήκες, όχι οι νεκροί. Πρέπει να θυμόμαστε ότι ο αναρχισμός δεν είναι μία αποκρυσταλλωμένη ιδεολογία, είναι μία ιδεά, ένας τρόπος ζωής, μία πρακτική μέθοδος ανάλυσης των συμβάντων και των καταστάσεων μέσα από τα γεγονότα και την πραγματικότητα, πέρα από τα κείμενα.

Το να θεωρούμε την προλεταριακή “εργατική τάξη” ως τη μόνη που μπορεί να μας οδηγήσει προς τον σοσιαλισμό σημαίνει τον περιορισμό της επανάστασης σε βιομηχανοποιημένες μόνο χώρες και πουθενά αλλού. Σημαίνει την παράβλεψη του γεγονότος ότι οπουδήποτε υπάρχει έλλειμμα κοινωνικής δικαιοσύνης, ισότητας ή ελευθερίας εκεί υπάρχει ένα ώριμο περιβάλλον για επανάσταση και δημιουργία μίας σοσιαλιστικής/αναρχικής κοινωνίας. Σημαίνει το να αρνούμαστε στις προ-καπιταλιστικές κοινωνίες ότι έχουν την ευκαιρία μίας σοσιαλιστικής επανάστασης αφού η προλεταριακή τάξη και η προηγμένη τεχνολογία απουσιάζουν. Σημαίνει πως δεν εξετάζουμε σοβαρά το ζήτημα της ιεραρχίας, η οποία διαμόρφωσε την ανάπτυξη των τάξεων και την ταξική κοινωνία. Σημαίνει πως δεν εξετάζουμε τα οικολογικά ζητήματα ως τα κεντρικά ζητήματα στην επαναστατική διαδικασία.

Η επανάσταση πρέπει να είναι μία κοινωνική επανάσταση. Είναι επανάσταση ολόκληρης της κοινότητας, όχι επανάσταση μόνο της εργατικής τάξης. Χρειάζεται να είναι μία επανάσταση που περιλαμβάνει σχεδόν όλους μέσα σε μία κοινότητα ανεξάρτητα από τα διαφορετικά τους υπόβαθρα και που τους εμπλέκει με διαφορετικούς τρόπους. Προϋποθέτει την αυτοοργάνωση σε ριζοσπαστικές, ανεξάρτητες, και μη-ιεραρχικές τοπικές ομάδες,

οι οποίες συντονίζουν τους αγώνες τους, τις δράσεις τους και θεσμίζουν μία συνομοσποδία ώστε να αντεπιτεθούν στο σύστημα ως μία ολότητα.

Ο **Zaher Baher** είναι συγγραφέας κουρδικής καταγωγής ο οποίος ζει στην Αγγλία. Είναι μέλος του Αναρχικού Φόρουμ του Κουρδιστάν και συγγραφέας του βιβλίου *The Experiment of West Kurdistan: Feminism, Anti-Sectarianism and Collectivism in the Syrian Revolution*, AK Press, 2016.

Zaherbaher.com

Μετάφραση: Σοφία Παπαγιαννάκη

Παρουσίαση Βιβλίου: Η Αποτυχία του Ελληνικού Πολιτικού Συστήματος

Το Περιοδικό **BABYLONIA** και οι εκδόσεις **Εξάρχεια** παρουσιάζουν στη Θεσσαλονίκη το νέο βιβλίο του Γιώργου Οικονόμου **“Η Αποτυχία του Ελληνικού Πολιτικού Συστήματος-Πλαίσιο για μια νέα πολιτική δράση”**.

Ομιλητές:

Γιώργος Οικονόμου (Δρ φιλοσοφίας-συγγραφέας)

Γρηγόρης Τσιλιμαντός (Περιοδικό **BABYLONIA**)

Συντονισμός:

Σταύρος Πανούσης (Δημοσιογράφος)

Παρασκευή 23/02, στις 20:00, στο Μικρόπολις (Βενιζέλου και Βασ. Ηρακλείου 18).

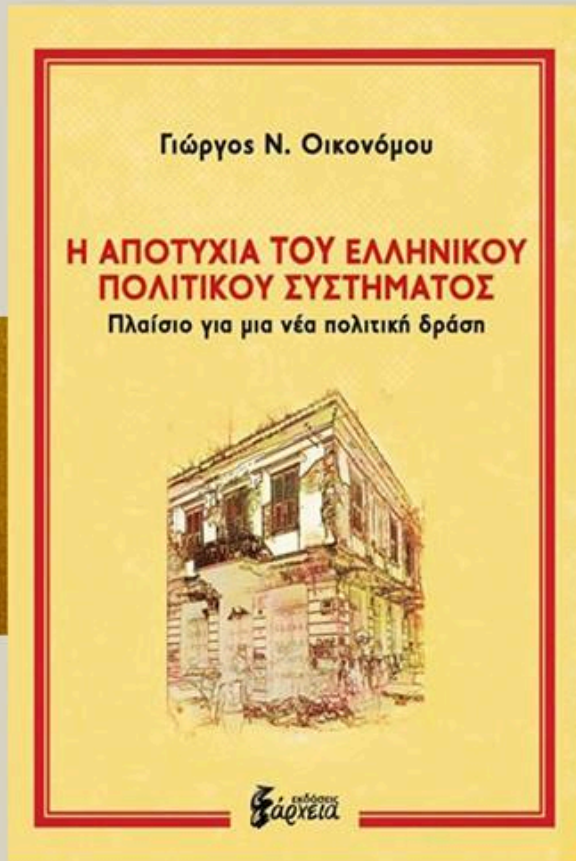
*Ο Γιώργος Οικονόμου είναι Διδάκτωρ Φιλοσοφίας του Πανεπιστημίου Κρήτης και συγγραφέας. Προσωπικός ιστότοπος: oikonomouyorgos.blogspot.gr

Αναζητώντας τα αίτια και τους ενόχους, το βιβλίο αναλύει το κυρίαρχο πολιτικό θεσμικό σύστημα, τον τρόπο λειτουργίας του, τις ευθύνες της νομοθετικής, εκτελεστικής, δικαστικής εξουσίας, των κομμάτων και της κυρίαρχης νεοελληνικής ιδεολογίας – συνολικώς, τους παράγοντες που καθόρισαν τις λανθασμένες επιλογές και την καταστρεπτική πορεία.

Στο πλαίσιο αυτό αναδεικνύεται και το “βαθύ κράτος” (αστυνομία, στρατός, εκκλησία) που στήριξε το κυρίαρχο πλέγμα εξουσίας. Αναλύεται επίσης ο ρόλος του συνδικαλισμού, των ΜΜΕ και της Αριστεράς. Με βάση την ανάλυση αυτή, προτείνεται ένας άλλος δρόμος πολιτικής και κοινωνικής δράσης για έξοδο από τη γενικευμένη παρακμή, με βασικό στόχο τις ριζικές αλλαγές στο πολιτικό σύστημα. (Από την παρουσίαση στο οπισθόφυλλο του βιβλίου)

Το περιοδικό ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ και οι εκδόσεις Εξάρχεια παρουσιάζουν το βιβλίο του Γιώργου Οικονόμου :

Η αποτυχία του Ελληνικού πολιτικού συστήματος

“Αναζητώντας τα αίτια και τους ενόχους, το βιβλίο αναλύει το κυρίαρχο πολιτικό θεσμικό σύστημα, τον τρόπο λειτουργίας του, τις ευθύνες της νομοθετικής, εκτελεστικής, δικαστικής εξουσίας, των κομμάτων και της κυρίαρχης νεοελληνικής ιδεολογίας - συνολικώς, τους παράγοντες που καθόρισαν τις λανθασμένες επιλογές και την καταστρεπτική πορεία. Στο πλαίσιο αυτό αναδεικνύεται και το “βαθύ κράτος” (αστυνομία, στρατός, εκκλησία) που στήριξε το κυρίαρχο πλέγμα εξουσίας.”

Παρασκευή 23/2 στις
20:00 στο **μικροπόλις**

Ομιλητές :

Γιώργος Οικονόμου (Δρ φιλοσοφίας-συγγραφέας)

Γρηγόρης Τσιλιμαντός (Περιοδικό ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ)

Συντονισμός : Σταύρος Παναΐσης (Δημοσιογράφος)

Χρήστος Ζυγομαλάς: Η Μπαλάντα της Πλατείας

Τάκης Άκος

Με αφορμή την έκδοση του βιβλίου «Η μπαλάντα της πλατείας» (εκδόσεις Comicon-shop) από τον Χρήστο Ζυγομαλά (ΧΖ) και την «επίσημη πρώτη» παρουσιάσή του στον ΕΚΧ Nosotros, την Τετάρτη 17 Ιανουαρίου 2018, κάποιες σκέψεις στο παρόν, αντίλαλοι ενός όχι τόσο μακρινού παρελθόντος.

Η πλατεία (μια είναι) των Εξαρχείων. Όπως ήταν, κι όχι όπως την αντικρίζουμε τώρα. «Το κέντρο του κόσμου» για τους παλιούς, τα ύστερά του, για τη συντηρητικούρα...

Και οι εναπομείναντες, λίγοι, όπως ο ΧΖ, οι λοιποί χάθηκαν στον αμείλικτο χρόνο. Όχι, το βιβλίο δεν πρέπει να ειπωθεί νοσταλγικά. Ποτέ δεν υπήρξαν «Άγιοι» στα Εξάρχεια. Ρεμάλια με την τρέλα των Provos –σε βαλκανική εκδοχή– υπήρχαν και αλώνιζαν λάθρα βιών, άλλοι πιο πολιτικοποιημένοι, άλλοι άγριοι φρηκο-ηδονιστές και οι υπόλοιποι απλά «τουρίστες». Σε παραγωγή του συγγραφέα, μια “ταινία” που στα καρέ της ξετυλίγονται στιγμές ενός μικρόκοσμου που μέσα στην υπερβολή του, «θέλει να μπουκάρει στην ιστορία και να τα κάνει όλα λίμπα».

Η αξία του βιβλίου έγκειται στη προσπάθεια να διασώσει ένα σημαντικό κομμάτι μνήμης κόντρα στη λήθη. Να διασώσουμε ό,τι μπορούμε ακόμα, από τα Εξάρχεια του στυλ και του φολκλόρ και όσων δεν θα μπουκάρουν ποτέ στους εναλλακτικούς τουριστικούς οδηγούς της πόλης...

«Πέρασαν πολλά όμορφα παιδιά / που πολλά χάθηκαν στα σκοτάδια / ποιός τα θυμάται τώρα αυτά;»... Ο ΧΖ είναι ο πρώτος χρονικά περιπλανώμενος τροβαδούρος των Εξαρχείων από το 1976 και δυστυχώς ο μόνος επιζών από τη γενιά του... Ο Νικόλας Άσιμος κατεβαίνει από θεσ/νική αργότερα. Έτερος αλλά πιο αθέατος, ο

Ικαριώτης αριστερός Περικλής Χαρβάς, κινείται στις παρυφές του χώρου. Υπήρχαν και άλλοι, όπως οι πρόσφατα εκλιπόντες Γιώργος Γαβαλάς, Άγγελος Σκορδίλης κ.α. Δεν συγκαταλέγονται εδώ όσοι έπαιζαν σε ροκ γκρουπ της εποχής. Μιλάμε για μοναδικούς ή μοναχικούς που πλασάρουν τις περσόνες τους κι όχι μέλη συγκροτημάτων.

Στο βιβλίο υπάρχει διάχυτη η καταγραφή του λεγόμενου «πανηγυριού» της πλατείας και των Εξαρχείων εν γένει. Όλα μοιάζουν να ξεκινούν από το «Χταπόδι» του Τέο Ρόμβου. Από αυτό το ορμητήριο ελευθεριακής νησίδας, έστω και βραχύβιας, ξεπήδησε ο ανθός του αθηναϊκού underground που «εξεέθρεψε» στους κόλπους της όλα εκείνα τα ανήσυχα πλάσματα. Μαζί με άλλες εμβληματικές προσωπικότητες του «χώρου», κυρίως με σημαντικές εκδοτικές απόπειρες, έβαλαν τα θεμέλια της ανάπτυξης του εγχώριου αναρχικού κινήματος.

Ο ΧΖ παραθέτει πρόσωπα και πράγματα –συχνά με γλαφυρό τρόπο– πάντα όμως με σεβασμό στη μνήμη αλλά και στην αποκατάστασή τους, τώρα πλέον που η σκόνη έχει κατακαθίσει για τα καλά. Εδώ, φαίνονται ξεκάθαρα οι σκληρές αντιπαραθέσεις μεταξύ των «φυλών» όχι για την κατάκτηση της πλατείας και των πέριξ χώρων, αλλά για ένα “χαζό καβούκι” – αυτά συμβαίνουν και στις καλύτερες οικογένειες. Άλλωστε, αυτή η γενιά έδωσε, λίγο μετά, τη σκυτάλη σε άλλους τρελούς και ευτυχισμένους, που τα έβαλαν με το θηρίο της κρατικής καταστολής με ό,τι συνεπαγόταν αυτό.

Ο ΧΖ ακροβατούσε πολλές φορές επικινδύνως ανάμεσα στην επίκληση της μούσας του και στους έμπρακτους αγωνιστές που έβαζαν το κεφάλι τους στον ντορβά και που εύλογα μισούσαν την για αυτούς περιρρέουσα ατμόσφαιρα. Αλλά και μέσα στον πυρήνα του πανηγυριού γινόταν το «μάλε-βράσε». Τα αλληλοφαγώματα του ΧΖ με τον άσπονδο εταίρο Ν. Άσιμο από το '77, στις μέρες της σύμπραξης τους στη θρυλική **Exarchia Square Band**. Αποκορύφωμα, το συμβάν **ΚΡΩΚ**, η απόλυτη σουρεάλ απεικόνιση/σύγκρουση –όλοι εναντίον όλων– με αφορμή μια συναυλία του ίδιου του ΧΖ (υπάρχει σαν ηχητικό ντοκουμέντο από τον ίδιο, καλό θα ήταν να αναρτηθεί ξανά). Αλλά και η μετέπειτα εμπλοκή του ΧΖ σε

αχαρτογράφητα νερά των πρωτο-πανκ κύκλων, με κίνδυνο τη σωματική του ακεραιότητα.

Όλα αυτά κάτω από το αμυδρό φως μιας πολιτείας που όλα τα ισοπεδώνει, τα αφομοιώνει, τα σκοτώνει. Εκεί που δεν μπορείς μια στιγμή για να τη βρεις, κι αν το καταφέρεις ...σου στέλνουν το 100. Και άντε πάλι στην αναζήτηση κι οδύνη στην παγωμένη επιφάνεια που ζεις. Με κάτι τέτοια, παίρνεις τους δρόμους. Εντός και εκτός συνόρων. Αναζητώντας αγάπη και λύτρωση. Πολλοί δεν τα κατάφεραν. Χάθηκαν σε ουσίες και γκουρού. Στο βιβλίο καταγράφονται πρόσωπα, χώροι, τόποι που σύνδεσαν γεγονότα, με προσωπική μαρτυρία μια εποχής ασκιαγράφητης. Δεν υπάρχουν άλλα τέτοια πονήματα που να εστιάζουν στο επίκεντρο που είναι η πλατεία με τους ομόκεντρους της κύκλους. Αναφέρω πρόχειρα, του Τ. Ρόμβου «Δύο φεγγάρια στην πλατεία» ή τις ποιητικές συλλογές της Κατερίνας Γώγου και πολλών άλλων.

Κι αυτό είναι η αξία του βιβλίου αυτού. Κάποιοι μπορούν να δουν τον εαυτό τους μέσα από τις σελίδες του, άλλοι νεότεροι ίσως να πάρουν μια γεύση για το τι γινόταν τότε. Η αφήγηση του ΧΖ, όσο υποκειμενική και να είναι, αφήνει ένα θετικό πρόσημο. Οι προθέσεις του συγγραφέα είναι άδολες και αγνές. Όπως και τα τραγούδια του, που δεν έχουν βρει ακόμα τη θέση που τους αξίζει. Ανακαλύψτε τον, λοιπόν.

*Με πλάγια στο κείμενο, στιχάκια από τραγούδια του ΧΖ.

Οι Lost Bodies στην Εκπομπή Βαβυλωνία (audio)

Εκπομπή ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ.

Κάθε Παρασκευή 15:00-16:00 στο Ραδιόφωνο του The PressProject.

Οι Lost Bodies στη Βαβυλωνία

Στην εκπομπή της Βαβυλωνίας την Παρασκευή 16/2, φιλοξενήσαμε τον μουσικό θάνο Κόη των Lost Bodies σε μια συζήτηση για το παρελθόν και το παρόν του συγκροτήματος, το χιούμορ στη μουσική, το εγχώριο underground, τα δημοτικά και τη Βραζιλία.

Οι συνθήκες που γέννησαν το συγκρότημα θρύλο του αθηναϊκού underground, η ρετροφιλία και τα 80s.

Όλα αυτά και πολλά περισσότερα σε μια συζήτηση που κατεδαφίζει δεδομένα και βεβαιότητες.

Στο μικρόφωνο: Στέφανος Μπατσής και Λίνα Θεοδώρου

Tracklist: Lost Bodies – Ο φθόνος των εχθρών του

The Modern Lovers – Astral Plane

Serge Gainsbourg & Brigitte Bardot – Bonnie and Clyde

Belle and Sebastian – Piazza, New York Catcher

The Feelies – Original Love

Ζακ Ρανσιέρ: Το Ζήτημα Είναι να Ξεπερνάς τα Όρια του Αδύνατου

Συνέντευξη του Jacques Rancière, στον Lawrence Liang

Ας ξεκινήσουμε με ένα απόσπασμα, το οποίο θα μας βοηθήσει να οδηγήσουμε όσους δεν είναι εξοικειωμένοι με το έργο σας, στον πυρήνα του βιβλίου σας «Η Νύχτα των προλετάρων»*. Γιατί ένας εργάτης που συνθέτει στίχους είναι πιο επικίνδυνος από έναν που τραγουδά επαναστατικά τραγούδια;

J.R.: Δεν λέω ακριβώς ότι ο ένας είναι πιο επικίνδυνος από τον άλλο. Πρέπει να το δείτε ιστορικά. Είναι γεγονός ότι στη Γαλλία του 1830 υπήρχαν πολλοί εργάτες που έγραφαν στίχους, λογοτεχνία και πιστεύω ότι η αστική τάξη αισθανόταν πως υπήρχε κίνδυνος κάθε φορά που ο εργάτης εισερχόταν στον κόσμο της διανόησης και του πολιτισμού. Όταν οι εργάτες αγωνίζονται μόνο, υποτίθεται ότι βρίσκονται στον δικό τους κόσμο και στη θέση τους. Οι εργάτες υποτίθεται πως θα έπρεπε να δουλεύουν, να δυσανασχετούν με τους μισθούς και τις συνθήκες εργασίας τους ενώ συνεχίζουν να δουλεύουν πάλι και να αγωνίζονται εκ νέου ξανά και ξανά.

Αλλά όταν οι εργάτες δοκιμάζουν να γράψουν στίχους και προσπαθούν να γίνουν συγγραφείς και φιλόσοφοι αυτό σημαίνει μία μετατόπιση από την ταυτότητά τους ως εργάτες. Το σημαντικό είναι ακριβώς αυτή η μετατόπιση ή η αλλαγή ταυτότητας. Αυτό που προσπαθούσα να δείξω είναι ότι δεν υπήρχε πραγματική αντίθεση. Δεν εννοώ ότι όλοι οι εργάτες που προσπαθούσαν να γράψουν στίχους είχαν ενταχθεί στην επανάσταση ή ό,τι άλλο, αλλά ότι αυτό αποτελούσε ένα είδος γενικής κίνησης των ανθρώπων να ξεφύγουν από την κατάστασή τους.

Ένα κοινό αίσθημα που μοιράζονται όλοι όσοι συμμετέχουν σε πολιτικές χειραφέτησης είναι ότι «ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός». Λέτε ότι αυτοί οι εργάτες-συγγραφείς συμμετείχαν ήδη στο αδύνατο αμφισβητώντας τα όρια. Πώς εννοείτε τη σχέση ανάμεσα στη χειραφέτηση και στις πολιτικές του αδύνατου;

J.R.: Εξαρτάται από το πώς αντιλαμβανόμαστε το αδύνατο. Δεν ήταν ότι αναζητούσα μόνο κάτι που ήταν τελείως αδύνατο αλλά αναζητούσα διάφορες καταστάσεις σε σχέση με την κατανομή θέσεων. Αυτό σημαίνει οτιδήποτε μπορεί να ειπωθεί, ειπωθεί και σκεφτεί κανείς ως δυνατό. Μια κατάσταση καθορίζει ένα σύνολο δυνατοτήτων και το αδύνατο είναι το όριο. Αναζητούσα την ιδέα του χειραφετημένου εργάτη, όπου το ζήτημα πάντα είναι να ξεπερνάς τα όρια του αδύνατου. Διότι αυτό που υποτίθεται πως ήταν εφικτό ήταν η βελτίωση της εργασίας και των μισθών, αλλά δεν ήταν αρκετό.

Αυτό που ήθελαν ήταν να γίνουν εξ ολοκλήρου άνθρωποι, με όλες τις δυνατότητες για έναν άνθρωπο και όχι μόνο να έχουν ό,τι είναι δυνατό για τους εργάτες.

Έτσι, δεν υπάρχει απαραίτητα η αντίθεση ανάμεσα στην υλική βελτίωση και σε αυτή την προσπάθεια. Ελπίζω να μην έδωσα την εντύπωση ότι από τη μια υπάρχει έγνοια για τις υλικές βελτιώσεις και από την άλλη για το μέγιστο αδύνατο. Το τι είναι δυνατό και τι αδύνατο διακυβεύεται πραγματικά σε κάθε ξεχωριστή κατάσταση και πιστεύω ότι το διανοητικό και το υλικό αδύνατο συνδέονται μεταξύ τους.

Το τι ήταν αδύνατο πράγματι άλλαζε μορφή ύπαρξης και γι' αυτό το βιβλίο ονομάστηκε «*Η Νύχτα των προλετάρων*», καθώς αυτό που ήταν υλικά και διανοητικά αδύνατο για έναν εργάτη είναι ακριβώς το να μην κοιμάται τη νύχτα. Αυτό ήταν απόλυτα υλικό και απόλυτα διανοητικό την ίδια στιγμή. Αυτό ήταν που το έκανε σημαντικό για εμένα.

Η αντίληψή σας για την ισότητα είναι ριζικά διαφορετική από τις φιλελεύθερες ιδέες περί ισότητας. Η ισότητα στο έργο σας δεν είναι η κατάληξη, αλλά η αφετηρία. Το έργο σας θεωρεί ότι καθένας μας έχει μια πνευματική ζωή, αλλά αναγνωρίζει ότι οι υλικές και οικονομικές διαφορές καθορίζουν την ικανότητά μας να πραγματοποιήσουμε αυτή τη ζωή. Πώς αυτή η ιδέα περί ισότητας διαφέρει από τους γενικούς αγώνες για ισότητα;

J.R.: Μπορούμε να το εντοπίσουμε αυτό στις συζητήσεις περί εκπαίδευσης, καθώς στις χώρες μας η εκπαίδευση υποτίθεται πως είναι ο τρόπος να κάνεις τους ανθρώπους ίσους, ξεκινώντας από την ανισότητα. Είναι ταυτόχρονα η λογική της παιδαγωγικής και επίσης η λογική της προόδου, και ένας προοδευτικός τρόπος σκέψης ότι πράγματι οι άνθρωποι δεν είναι ίσοι, και οι άνθρωποι των κατώτερων τάξεων δεν είναι ίσοι, και ότι ακριβώς αυτή η παρέκκλιση ξαναδημιουργεί την ισότητα και μπορούμε να ξεφύγουμε από αυτή την κατάσταση, κλπ. Αυτό λέει η ορθόδοξη παιδαγωγική και η πρόοδος του τρόπου σκέψης μας.

Όταν όμως ήρθα σε επαφή με το έργο του Ζοζέφ Ζακοτό, προβληματίστηκα αρκετά. Είναι πολύ δύσκολο να τον τοποθετήσεις σε μια κατηγορία. Ήταν φιλόσοφος, καθηγητής; Το έργο του με έκανε να ξανασκεφτώ την ίδια την ιδέα της παιδαγωγικής και του τι σημαίνει να διδάσκεις. Παρόμοια, τη δεκαετία του 1820 είχε απασχολήσει αρκετά το πώς μπορούμε να εκπαιδεύσουμε τους ανθρώπους αργά και προοδευτικά: αλλά το ζήτημα δεν ήταν πώς ξεκινώντας από την ανισότητα θα φτάσουμε στην ισότητα· αυτό είναι αδύνατο καθώς κατά την ίδια τη διαδικασία ανακυκλώνονται συνεχώς πρακτικές ανισότητες.

Δεν μπορούμε να πάμε προς την ισότητα, αλλά να ξεκινήσουμε από αυτήν.

Έχοντας αφετηρία την ισότητα δεν προϋποτίθεται ότι όλοι έχουν τις ίδιες ευκαιρίες να μάθουν και να εκφράσουν τις ικανότητές τους. Δεν είναι αυτό το θέμα. Το θέμα είναι ότι πρέπει να ξεκινήσεις από την ελάχιστη ισότητα που δίνεται. Η ορθόδοξη παιδαγωγική λέει ότι οι άνθρωποι είναι αδαείς, δεν γνωρίζουν πώς να ξεφύγουν από την άγνοια του να μάθουν, οπότε θα πρέπει να κάνουμε μια διαδρομή από την άγνοια προς την γνώση, ξεκινώντας από τη διαφορά ανάμεσα σε αυτόν που ξέρει και σε αυτόν που δεν ξέρει.

Η ιδέα του Ζακοτό και η ιδέα της πνευματικής χειραφέτησης ήταν ότι υπάρχει πάντοτε ένα σημείο ισότητας. Υπάρχει πάντοτε κάτι που είναι κοινό: για παράδειγμα όταν ο δάσκαλος εξηγεί κάτι στον μαθητή, από την μία υποθέτει ότι έχει κάτι να εξηγήσει το οποίο ο μαθητής δεν είναι ικανός να κατάλαβει από μόνος του/μόνη της, κλπ. Επομένως, υπάρχει μια σχέση ανισότητας, αλλά μπορεί να λειτουργήσει μόνο αν ο δάσκαλος υποθέσει ότι οι μαθητές μπορούν να καταλάβουν την εξήγηση, να καταλάβουν αυτό που τους λέει ο δάσκαλος. Οπότε υπάρχει μια σχέση ισότητας στο γεγονός ότι μοιράζονται τουλάχιστον την ίδια γλώσσα.

Δηλαδή η ιδέα δεν είναι το να θεωρούμε πως όλοι είναι ίσοι κλπ., αλλά το να σκεφτούμε τη διαδικασία της μάθησης, όχι ως

μία διαδικασία από την άγνοια προς τη γνώση αλλά ως μία διαδικασία όπου πηγαίνεις από κάτι που ήδη γνωρίζεις ή κατέχεις στην περισσότερη γνώση ή σε νέες κατακτήσεις. Πιστεύω πως είναι πολύ σημαντική η ιδέα ότι ο αδαής γνωρίζει πάντα κάτι, ρωτάει πάντα για κάτι και έχει την ικανότητα πάντα γι' αυτό, και το ζήτημα είναι πώς να αξιοποιούμε στο έπακρο αυτή την ικανότητα και να ξεκινάμε από την ισότητα.

Όταν έγραφα τον «Αδαή Δάσκαλο» υπήρχε ένας μεγάλος διάλογος στη Γαλλία καθώς υπήρχαν κοινωνιολόγοι που έλεγαν ότι η εκπαίδευση είναι ένα ψέμα, ότι θεωρεί πως όλοι οι μαθητές είναι ίσοι και μπορούν να καταλάβουν το ίδιο, ενώ αυτό δεν είναι αλήθεια, οπότε θα πρέπει να προσαρμόσουμε την εκπαίδευση στο υπόβαθρο των μαθητών, ειδικά αυτών των χαμηλότερων τάξεων. Την ίδια στιγμή, οι ρεπουμπλικάνοι έλεγαν ότι ισότητα σημαίνει να θεωρούμε τους πάντες στο ίδιο επίπεδο, το οποίο σημαίνει ότι όλοι είναι αδαείς αλλά πρέπει όλοι να μάθουν. Υπήρχε λοιπόν αυτός ο διάλογος και προσπάθησα να τον ανατρέψω, λέγοντας ακριβώς πως όλοι αυτοί ψάχνουν για το καλύτερο μονοπάτι -από την ανισότητα στην ισότητα- αλλά ο μόνος καλός δρόμος είναι να πας από την ισότητα στην ισότητα.

Ποια είναι η διάκριση ανάμεσα στον αδαή δάσκαλο και στην παιδαγωγική των καταπιεσμένων;

J.R.: Όταν έγραφα τον «Αδαή Δάσκαλο», δεν με απασχολούσε πολύ η παιδαγωγική των καταπιεσμένων, κυρίως επειδή δεν ήταν μέρος του διαλόγου που γινόταν τότε στη Γαλλία. Η παιδαγωγική των καταπιεσμένων έχει να κάνει επίσης με τη σύνδεση της γενικής εκπαίδευσης με την πολιτική εκπαίδευση, οπότε πιστεύω ότι αν υπάρχει κάτι κοινό ανάμεσα στην πνευματική χειραφέτηση και στην παιδαγωγική των καταπιεσμένων, είναι η ιδέα ότι η εκπαίδευση πρώτα από όλα σημαίνει ενεργοποίηση, να ασχολείσαι πρώτα δηλαδή με την ικανότητα που κατέχουν ακόμη και οι καταπιεσμένοι ή αυτοί των κατώτερων τάξεων.

Αλλά την ίδια στιγμή, είναι αλήθεια ότι η πνευματική χειραφέτηση σημαίνει πως δεν υπάρχει συγκεκριμένη παιδαγωγική

των καταπιεσμένων, πως δεν υπάρχει συγκεκριμένη εκπαίδευση για τους φτωχούς και καταπιεσμένους ανθρώπους, κλπ. Αν υπάρχει, τότε πρέπει να ειπωθεί ως μια συγκεκριμένη περίπτωση της γενικότερης ιδέας της πνευματικής χειραφέτησης, επειδή βασικά η ιδέα της χειραφέτησης είναι ίδια και για τους πλούσιους και για τους φτωχούς.

Το βιβλίο «Η Νύχτα των προλετάρων» αναδιατυπώνει τη σχέση αισθητικής και πολιτικής: στον πυρήνα του βιβλίου βρίσκεται μία «αισθητική επανάσταση» που έχει να κάνει επί της ουσίας με την επανακατανομή του χρόνου (οι εργάτες που διεκδικούν τις «πνευματικές νύχτες του συγγραφέα» αμφισβητούν τη θεώρηση ότι η εργασία εξουθενώνει τον εργάτη εξ ου και δεν μπορεί να συμμετέχει στην πνευματική ζωή). Πώς θα επανεξετάζατε πλέον αυτή τη θέση στη σύγχρονη εποχή του παγκόσμιου κεφαλαίου; Λέγεται πως η σύγχρονη αναδιάρθρωση του χρόνου καταστρέφει «μορφές της ζωής» και τις υποτάσσει στην τυραννία του χρόνου.

J.R.: Φυσικά δεν είναι η ίδια κατάσταση και «Η Νύχτα των προλετάρων» ασχολήθηκε με μια περίοδο της ιστορίας όπου δεν υπήρχε νομοθεσία για τις εργατοώρες και άλλα τέτοια πράγματα. Αλλά ήταν και μία περίοδος όπου πρακτικές αυτομόρφωσης ήταν πολύ σημαντικές μεταξύ της εργατικής τάξης. Επομένως και τα δύο ερωτήματα για τον διαμοιρασμό του χρόνου και για την πρόσβαση στην εκπαίδευση και τον πολιτισμό ήταν κάπως διαφορετικά και σίγουρα η δύναμη της πνευματικής χειραφέτησης ήταν συνδεδεμένη με μια συγκεκριμένη χρονική στιγμή.

Ταυτόχρονα όμως, πραγματικά θα αμφισβητούσα την ιδέα ότι στον σύγχρονο καπιταλισμό όλη η ζωή βρίσκεται εγκλωβισμένη μέσα στην καπιταλιστική οργάνωση του χρόνου και της ζωής. Κατά κάποιον τρόπο είναι πάντα το ίδιο. Φυσικά, οι δυνατότητες της ζωής είναι διαφορετικές και η οργάνωση της ιδιωτικής και της δημόσιας ζωής είναι κάπως διαφορετική, όπως είναι και η σχέση μεταξύ του τι είναι δουλειά και τι όχι. Όλα έχουν αλλάξει. Αλλά αυτό που νομίζω ότι μένει το ίδιο είναι ότι σε κάθε περίπτωση έχεις την επιλογή ανάμεσα σε δύο θέσεις. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι η ζωή υπόκειται εξ ολοκλήρου στην

αυτοκρατορία της κυριαρχίας, που σημαίνει ότι εκείνη την εποχή κατά τη διάρκεια όλης της μέρας όλοι οι άνθρωποι υπόκεινταν στους νόμους της εργασίας, και ότι είχαν χρόνο μόνο για δουλειά και ανάπαυση, και όχι χρόνο για χάσιμο, ώστε να ξαναπάνε την επόμενη μέρα στη δουλειά.

Αλλά οι εργάτες είπαν όχι, αυτό δεν είναι αλήθεια, είναι δυνατό να σπάσει αυτός ο κύκλος.

Σήμερα βέβαια ο κύκλος είναι δομημένος διαφορετικά. Οι άνθρωποι λένε ότι δουλεύουν λιγότερο και ότι υπάρχουν κάποιες μορφές προστασίας κλπ. Αλλά τώρα η ζωή τους έχει κυριαρχηθεί εξ ολοκλήρου από τους ρυθμούς της δουλειάς από τη μια και από όλους τους μηχανισμούς του καταναλωτισμού από την άλλη ή από τη δύναμη των μέσων ενημέρωσης, κλπ. Επομένως, κατά κάποιον τρόπο πρόκειται πάντα για το ίδιο θέμα που λέει πως η ζωή είναι απόλυτα υποταγμένη με την ιδέα πως κάθε αλλαγή είναι μια νέα μορφή υποταγής.

Για παράδειγμα, πολλοί άνθρωποι, όταν διάβασαν Φουκώ, πήραν από τον Φουκώ την ιδέα ότι όλες οι μορφές -πρόνοιας, κοινωνικής ασφάλειας, κλπ- ήταν μορφές διαχείρισης της κυβέρνησης και της ζωής των ανθρώπων. Δεν πιστεύω ότι αυτό είναι αλήθεια γιατί έχεις την ίδια συζήτηση για την ίδια επιλογή αλλά μπορείς να τη χρησιμοποιήσεις λίγο διαφορετικά και μπορείς να το σκεφτείς διαφορετικά. Σήμερα, για παράδειγμα, οι άνθρωποι λένε πως με την τηλεόραση και το ίντερνετ η ζωή είναι τελείως υποταγμένη. Αλλά όλοι γνωρίζουμε παραδείγματα όπου το ίντερνετ μπορεί να υποταχθεί στην κυρίαρχη ιδεολογία ή μπορεί να δημιουργήσει νέες μορφές διαλόγου και συζήτησης κλπ.

Αυτό που θέλω να πω είναι ότι υπάρχει ένα είδος επίμονης συζήτησης για το ότι η ζωή είναι εξ ολοκλήρου υποταγμένη και εξουθενωμένη και πιστεύω πως η ιδέα της βιοπολιτικής έχει κάτι το πολύ επιβλαβές. Γιατί υπάρχει αυτή η αντίληψη πως στη βιοπολιτική η ζωή είναι απόλυτα κυβερνήσιμη, και πως ακόμη και

μέσα μας, ακόμη και το αίμα και η σάρκα μας ελέγχονται από την εξουσία. Αλλά εγώ δεν το πιστεύω αυτό και θυμάμαι ότι στις δεκατίες του '70 και του '80 προσπαθήσαμε αρκিবώς να πάρουμε αποστάσεις από αυτή την άποψη που έτεινε να γίνει κυρίαρχη στην αριστερή σκέψη.

---

*Το βιβλίο *Η Νύχτα των προλετάρων (La Nuit des prolétaires)* εκδόθηκε στη Γαλλία το 1981.

****Ζακ Ρανσιέρ:** Γεννημένος το 1940 στην Αλγερία, Γάλλος φιλόσοφος και ομότιμος καθηγητής φιλοσοφίας στο Πανεπιστήμιο του Παρισιού (Saint-Denis) και στο European Graduate School της Ελβετίας. Υπήρξε στενός συνεργάτης του φιλοσόφου Λουί Αλτουσέρ. Ωστόσο, μετά τα γεγονότα του Γαλλικού Μάη του '68, αποστασιοποιήθηκε από τον Αλτουσέρ, ασκώντας κριτική στο έργο του. Έκτοτε, και προσπαθώντας να αναιρέσει τα όρια ανάμεσα στη φιλοσοφία, την πολιτική, την λογοτεχνική κριτική, την αισθητική, την ιστορία και την παιδαγωγική, ασχολείται με τα μείζονα θέματα της πολιτικής χειραφέτησης, της δημοκρατίας και της ισότητας. Βρέθηκε μεταξύ των ομιλητών του B-FEST στις 27/05/17, όπου πραγματοποίησε την ομιλία του «**Δημοκρατία, Ισότητα και Χειραφέτηση σε έναν Κόσμο που Αλλάζει**».

Μετάφραση: Σοφία Παπαγιαννάκη

Επιμέλεια: Ιωάννα Μαραβελίδη

Περιοδικό Βαβυλωνία #Τεύχος 19

Οι Μάγισσες του

Εθνομηδενισμού και το θεωρητικό Κουλουβάχατο της Πατριωτικής Αριστεράς

Γιώργος Παπασπυρόπουλος

1. “αταβισμός”: (βιολογία) η επανεμφάνιση κληρονομικών χαρακτηριστικών προγόνου μετά από απουσία αρκετών γενιών, (λόγιο) η επανεμφάνιση ιδεών, συμπεριφορών, μεθόδων κλπ που είχαν ξεχαστεί και θεωρούσαμε ότι ανήκουν στο παρελθόν.

2. «Όχι μόνο έλλειψη εν μέσω υπεραφθονίας, αλλά και ανοησία εν μέσω γνώσης και επιστήμης [...] είναι στο επίπεδο του Κράτους και του στρατού που οι πιο προοδευτικές τάσεις επιστημονικής και τεχνο-λογικής γνώσης συνδέονται με τους πιο καχεκτικούς αρχαϊσμούς [...]

G. Deleuze & F. Guattari, Καπιταλισμός και Σχιζοφρένεια: Ο Αντί -Οιδίπους (πηγή)

Και στις δύο εκδοχές του ο αταβισμός μοιάζει η καταλληλότερη έννοια που μπορεί να περιγράψει την επανεμφάνιση ενός αρχαϊκού εθνικισμού με αφορμή το μακεδονικό.

Και δεν εννοώ το πλήθος των ανθρώπων που πεισματικά, παρά τις συντριπτικές ιστορικές αποδείξεις για το ψηφιδωτό λαών και εθνών που αναπτύχθηκαν στο έδαφος της γεωγραφικής Μακεδονίας του Μεγαλέξανδρου αλλά και την μόλις πρόσφατη μοιρασιά της Μακεδονίας σε τρία+ κράτη με διεθνείς συνθήκες, επιμένουν για την αποκλειστική κατοχύρωση του “ονόματος” στο ελληνικό έθνος-κράτος, αντικρούοντας μία εξίσου ανόητη απόπειρα των Σλάβων γειτόνων μας να κάνουν το ίδιο. Εννοώ κυρίως μία πολεμική που αναπτύσσει η πατριωτική Αριστερά σε συνάφεια και “ιδεολογική” συμφωνία με την πατριωτική Δεξιά κατά των “εθνομηδενιστών” – έννοιας σαφώς εφευρημένης και ασαφούς.

Στον εθνομηδενισμό, και συγκεκριμένα στη φαντασιακή αντίθεση μαζί του, συναντώνται οι νέοι εθνικιστές κάθε είδους: από τη ναζιστική ακροδεξιά μέχρι το νεοορθόδοξο πατριωτικό Άρδην-Ρήξη του Γ.Καραμπελιά. Από τον κάποτε ψηφοφόρο του ΣΥΡΙΖΑ Γ.Παπαδόπουλο Τετράδη (τον “Καιρό της Ελευθεροτυπίας” για τους παλιότερους) μέχρι τους νεοφιλελεύθερους του liberal.gr.

Ψάχνοντας για ορισμό του νεολογισμού αυτού βρίσκεις με κάποιον κόπο σίγουρα τον παρακάτω:

“Ο εθνομηδενισμός καθιερώθηκε ως ο ορισμός που δηλώνει τον ιστορικό αναθεωρητισμό, την αρνησιπατρία, την αποδόμηση της εθνικής συνειδήσεως και ταυτότητας. Στην ουσία οι απόψεις των εθνομηδενιστών αποτελούν ένα κράμα των μαρξιστικών αντιλήψεων περί ιστορικού υλισμού με τις επιδιώξεις υπερεθνικών καπιταλιστικών κέντρων, στο όνομα της συμφιλίωσης των λαών σε ένα πολυπολιτισμικό περιβάλλον χωρίς διακρίσεις”.

Όλα τακτοποιημένα θεωρητικά λοιπόν. Τώρα αφού κατασκευάσαμε την έννοια πρέπει να εντοπίσουμε τους εθνομηδενιστές!

Δεν ξεφεύγει της προσοχής ότι η έννοια αυτή παραπέμπει σαφώς αλλά με πιο “πολιτισμένο” και υποτίθεται θεωρητικό τρόπο πίσω στον προδότη του έθνους, στον αρνητή να πολεμήσει για το κράτος-έθνος του σε έναν επιθετικό πόλεμο, στον αδιάφορο για τα ακριβή όρια των σύγχρονων συνόρων οπαδό της ομοσπονδιοποίησης ευρωπαϊκής ή αμερικανικής, ακόμη και στην ευρωπαϊκή ολοκλήρωση. Στα κείμενα των πολέμιών του αναφέρεται σαφώς ότι στον εθνομηδενισμό συναντώνται οι μαρξιστές και οι αναρχικοί με τα αφεντικά της Νέας Τάξης και της παγκοσμιοποίησης. Και ότι μοναδικό ανάχωμα στην παγκοσμιοποίηση είναι οι πατρίδες – τα περίκλειστα στα σύνορά τους κράτη που υποτίθεται εμποδίζουν την “κυκλοφορία” και την επικράτηση της Νέας Τάξης που πάλι για τη διευκόλυνσή της αντικαθιστά τον πατριωτισμό με την πολυπολιτισμικότητα...

Κατάρες για την τελευταία έχουμε ακούσει και από τη ναζιστική Ακροδεξιά και από την σταλινική Αριστερά και από το

νεοορθόδοξο τόξο από την Κανέλλη μέχρι τον Καραμπελιά και από τον Καμμένο μέχρι τον Καρατζαφέρη...

Στην ουσία τώρα:

1. Εθνομηδενιστές δεν υπάρχουν. Υπάρχουν όπως πάντα άνθρωποι μη εθνικιστές, άνθρωποι που σκύβουν στην ιστορία και αποδομούν τα παραμύθια που χρησιμοποιήθηκαν στην πρόσφατη εθνογένεση πολλών λαών στην προσπάθεια ομογενοποίησης και ένταξής τους χωρίς πολλές εσωτερικές αντιθέσεις στα νεοδημιουργημένα κράτη. Είναι γνωστή η αλλεργία των σύγχρονων κρατών στην ύπαρξη και αναγνώριση μειονοτήτων στο εσωτερικό τους, κυρίως εθνικών και θρησκευτικών. Γιατί νοιώθουν να απειλούνται από την διαφορετικότητα. Και από εκεί πηγάζει και η επανεμφάνιση ενός αρχαϊκού εθνικισμού, μιας αταβιστικής στάσης απέναντι στην πραγματικότητα: “γιατί αυτή η ομάδα αυτοπροσδιορίζεται έτσι; Πού το πάει; Είναι δάκτυλος του εχθρού, του γείτονα, της νέας τάξης;”

2. Η παγκοσμιοποίηση ομογενοποιεί τους πληθυσμούς, πράγματι. Σε τι όμως; Στην καπιταλιστική αγορά, στον καταναλωτισμό, στους κανόνες της δήθεν ελεύθερης αγοράς που καταστρέφει τους προστατευτισμούς των εθνικών οικονομιών και εξοντώνει τη μικρή και μεσαία τοπική παραγωγή προς όφελος των πολυεθνικών κολοσσών. Επίσης, ομογενοποιεί όλο τον κόσμο ως έδαφος της κυκλοφορίας των χρηματοπιστωτικών προϊόντων που μεγεθύνουν τα περιθώρια συνέχισης της καπιταλιστικής οικονομίας χωρίς άμεση εξάρτηση από την κλασική παραγωγική διαδικασία.

Ναι έτσι είναι. Και ποια είναι η αντίδραση και η αντίσταση σε αυτό; Η επιστροφή στην πατρίδα και το έθνος μας λένε οι πατριώτες της Δεξιάς και Αριστεράς. Και στην Ορθοδοξία, αν θυμόσαστε παλαιότερες προσπάθειες αντίστασης στην παγκοσμιοποίηση μέσω της νεοορθοδοξίας και των υπερκομματικών “δικτύων” της.

Γι’ αυτό μιλάμε για αταβισμό, καλύτερα για αταβιστικό εθνικισμό.

Γιατί όταν η νεοπατριωτική αυτή τάση προσπαθεί να εντοπίσει τους εθνομηδενιστές πράκτορες της παγκοσμιοποίησης και τους εθνοπροδότες της πολυπολιτισμικότητας, δεν τους βρίσκει – αφού είναι κατασκευάσματα της φαντασίας τους. Και ξεσπούν σε αρχαϊκούς αν-ιστορισμούς αρπαζόμενοι από ευκαιρίες που τους δίνονται όπως με τη δημιουργία από την ΝΔ του μακεδονικού ζητήματος. Η Μακεδονία λοιπόν είναι ελληνική.

Κρύβουμε την ιστορία κάτω από το χαλί, ξεχνούμε ότι οι αρχαίοι Μακεδόνες κατέκτησαν τις ελληνικές πόλεις με τη βία, ξεχνούμε ότι οι έλληνες κάτοικοι ήταν μειοψηφία στους αιώνες στην περιοχή ή ότι οι Σλάβοι είναι εκεί από τον 6ο αιώνα, ξεχνάμε πολέμους και ανταλλαγές πληθυσμών, ξεχνάμε ότι με βάση αυτά τα κριτήρια η Θεσσαλονίκη είναι εβραϊκή πόλη, ξεχνάμε ότι μας δόθηκε ως κράτος το 50+ της περιοχής μετά από πετυχημένους πολέμους το 1913 και όχι βάσει εθνολογικής πληθυσμιακής υπεροχής.

Όχι, “η Μακεδονία είναι Ελλάδα”.

Θα μπορούσε να είναι και σύνθημα νέας εκστρατείας για ανακατάληψη εδαφών όπως το “να πάρουμε την Πόλη” αν μπορούσαμε να το κάνουμε. Απλά δεν μπορούμε. Αλλά ας μην ξεχνάμε ότι ο εθνικισμός είναι πόλεμος με άλλα μέσα όπως και η οικονομία. Πόλεμος σε προετοιμασία, πόλεμος σε αναζήτηση κατάλληλης συγκυρίας. Αφού η Μακεδονία είναι ελληνική, αφού η αρχαία Μακεδονία περιελάμβανε την μισή τουλάχιστον πΓΔΜ ιστορικά και το ένα τρίτο της Βουλγαρίας, κάποια ευνοϊκή στιγμή “θα την πάρουμε πίσω όλη”, όχι μόνο το κομμάτι που μας παραχώρησαν οι διεθνείς συνθήκες. Και με μια νέα ανταλλαγή πληθυσμών θα την ομογενοποιήσουμε ξανά...

Αυτή είναι η ρηχότητα του εθνικισμού. Ως εκεί φτάνει. Λύνει τα προβλήματα των συνόρων με βία και πόλεμο.

Είναι όργανο ο εθνικισμός, ένα εργαλείο του κράτους για την επέκταση των εδαφών του. Έτσι απλά. Και για τους κρατιστές Δεξιάς και Αριστεράς είναι κατανοητό να ιδεολογικοποιούν το

ζήτημα. Να βρίσκουν μεταξύ των ειρηνοποιών πράκτορες του εχθρού, του πολυπολιτισμού και του εθνομηδενισμού...

Γιατί για να παρασύρουμε τα πλήθη πρέπει να βρούμε προδότες. Να απευθυνθούμε στο ένστικτο της αυτοσυντήρησης, στο θρησκευτικό συναίσθημα, στην ανάγκη πίστης και όχι έρευνας, στην ανυπομονησία της επιβολής και της λύσης του γόρδιου δεσμού του καπιταλισμού με μαγικό τρόπο. Να κάψουμε τις μάγισσες και να διώξουμε τον διάβολο του εθνομηδενισμού από μέσα τους.

Όλα αυτά είναι κατανοητά ως ανάγκες επιβίωσης του ανιστόρητου δεξιού συντηρητισμού, των φανατικών του όποιου δόγματος, πολιτικού ή θρησκευτικού, ακόμα και των αριστερών κρατιστών και προσωπολατρών. Είναι όμως ακατανόητα για ανθρώπους της έρευνας, της γνώσης, της συλλογικής δημοκρατικής ανανέωσης και μεταρρύθμισης της κοινωνίας μας.

Τι δουλειά έχουν τέτοιοι σκεπτόμενοι άνθρωποι με την Κανέλλη και τον Καραμπελιά για να μην πω με την Λουκά και την Καϊλή; Με τύπους δλδ και περσόνες που απλά μεταφέρουν την άγνοιά τους σε διάφορους πολιτικούς χώρους με μοναδικό τους επίδικο να βρουν ικανοποίηση στον τεράστιο προσωπικό τους ναρκισσισμό; Και ταλαιπωρούν όπου μπορούν τη δημόσια ζωή δεκαετίες τώρα με τη βοήθεια των σκανδαλοφυλλάδων και των ΜΜΕ της διαπλοκής;

Τα γράφω αυτά γιατί είδα εντελώς ανόητα άρθρα πολλών αξιόλογων αναλυτών που έχουν πιαστεί στα δίχτυα της εκστρατείας κατά του ανύπαρκτου εθνομηδενισμού και υπέρ του υπαρκτού καραμπελισμού. Επίσης, είδαμε κόμματα πρώην συνιστώσες του ΣΥΡΙΖΑ που συμμετείχαν σε εθνικιστικές διαδηλώσεις και μάλιστα δίπλα στην ΧΑ, θεωρώντας μείζον το εθνικό μέτωπο και όχι τον αντιφασισμό, όπως λέει και ο πρόσφατα ανανήψας Μίκης, να αναπτύσσουν ένα θεωρητικό κουλουβάχατο όπου ανακατεύεται η αντίσταση στην παγκοσμιοποίηση με την υπεράσπιση του έθνους και την κατίσχυση της "πατρίδας" απέναντι στους φαντασιακούς εχθρούς της. Ένα κουλουβάχατο που ανακατεύει σε νέα μακεδονική σαλάτα τον πλούτο της ενδογενούς και τοπικής παραγωγής με την τοπική

παραγωγή φαντασιώσεων και προγονοπληξίας, και βέβαια ορθοδοξίας uber alles και την αντίσταση στα μνημόνια και στη διάλυση του μικρομεσαίου παραγωγικού ιστού από την ΕΕ, με την υπεράσπιση ό,τι πιο συντηρητικού και αντιδραστικού έχει παράξει αυτή η κοινωνία. Με σημαία την καταπολέμηση των μαγισσών του εθνομηδενισμού.

Ψυχραιμία φίλοι.

Κάποτε στα πλαίσια του ψυχρού πολέμου η μαρξιστική ανάλυση κατέληγε στη στήριξη δικτατόρων που ηγούνταν σε “εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα” ως αντικειμενικά προοδευτικών... συχνά επειδή ευνοούσαν τις παγκόσμιες ισορροπίες υπέρ της ΕΣΣΔ ή είτε ακόμη επειδή ξέφευγαν από τη σφαίρα του ιμπεριαλισμού. Λάθη που ως γνωστόν πληρώθηκαν από τους λαούς ακριβά ακόμη και μέχρι σήμερα.

Τώρα μια νέα “αντικειμενική” ανάλυση βάζει από τη μια πλευρά τους εθνικιστές, τους ναζιστές, τους μακεδονομάχους και την πατριωτική Δεξιά και Αριστερά και από την άλλη, την παγκοσμιοποίηση, την Αριστερά, την κοινωνική οικολογία, την πολυπολιτισμικότητα, τη φιλομεταναστευτική πολιτική, τα δικαιώματα των μειονοτήτων και το δικαίωμα αυτοπροσδιορισμού ...

Το νέο θεωρητικό κουλουβάχατο του αρχέγονου αυταρχισμού σαν μέσου επίλυσης διαφορών και προβλημάτων. Του αταβιστικού νεοεθνικισμού.

θα το χάψουμε;